

Univerzita Palackého v Olomouci

Pedagogická fakulta

Katedra výtvarné výchovy

BcA. KATEŘINA ŠUMBEROVÁ

II. ročník - prezenční studium

Obor: Učitelství výtvarné výchovy pro střední školy a základní umělecké školy

Manstrale - Měsíční paprsek

Diplomová práce

Vedoucí práce: doc. Ondřej Michálek

Olomouc 2016

ANOTACE

Jméno a příjmení: BcA. Kateřina Šumberová

Katedra: Katedra výtvarné výchovy

Vedoucí práce: doc. Ondřej Michálek

Rok obhajoby: 2017

Název práce: Manstrale - Měsíční paprsek

Název v angličtině: Manstrale - Moon Beam

Anotace práce:

V teoretické části práce se věnuji autorům autorských knih, umělcům a spisovatelům, kteří mne při mé básnické pouti inspirovali. Následně popisuji praktickou část diplomové práce a také pedagogický projekt. Praktická část práce je autorská kniha ve dvou vyhotoveních, která obsahuje 20 ilustrací v technice voskové rezerváže a proškrabávané tuše.

Tato diplomová práce pojednává o autorské knize – sbírka básní s ilustracemi, kde hlavním tématem je milostná poezie a k nim doprovodné ilustrace, vřazené mezi básně napříč celou knihou nejsou s konkrétními básněmi, u nichž se nachází na protější straně nějak konkrétně spjaty. Ilustrace jsou abstraktní a děj v básních nedoprovází.

Klíčová slova:

Autorská kniha, ilustrace, proškrabávaná tuš a vosk, poezie, básně, umění ulice

Anotace v angličtině:

The theoretical part is devoted to the authors of author's books, artists and writers who have me inspired on my poetry journey. I describe the practical part of my thesis and the pedagogical project. The practical part of my thesis is an artist's book in two copies, which contains 20 illustrations in the technique of wax and scraped ink.

This thesis deals with the author's book - a collection of poems with illustrations where the main theme is love poetry with accompanying illustrations interposed between poems throughout the book are specific poems, which are located on the opposite side specifically connected somehow. Illustrations are abstract and not accompanied by action in the poems.

Klíčová slova v angličtině:

Author's book, illustration, scratch ink and wax, poetry, poems, street art

Přílohy: Práce v elektronické podobě na CD

Rozsah práce: 80 stran

Jazyk práce: Český jazyk

PROHLÁŠENÍ

Prohlašuji, že jsem diplomovou práci vypracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury. Prohlašuji, že odevzdaná verze diplomové práce a verze elektronická nahraná do IS/STAG jsou totožné.

V Olomouci dne 7. 12. 2016 .....

Kateřina Šumberová

Poděkování

Ráda bych na tomto místě poděkovala především rodičům - mamince a tatínkovi, kteří mne po dobu mého studia vytrvale podporovali a pomáhali mi držet směr. Také přátelům, obzvláště spolužačce Barboře Sousedíkové a jejímu tatínkovi a také své tetě Aleně. Dále pak svému vedoucímu práce, panu doc. Ondřeji Michálkovi za četné impulzy, bez kterých by tato práce možná ani nezačala.

OBSAH

ÚVOD	6
1 TEORETICKÁ ČÁST	8
1.1 Poezie a básníci u nás a v zahraničí	8
1.2 Výtvarné umění a ilustrátoři u nás a v zahraničí	13
1.3 Autorské knihy u nás a v zahraničí	22
2 PRAKTICKÁ ČÁST	26
2.1 Básně	26
2.1.1 Básničkové legendy	26
2.1.2 Žánr a styl	58
2.2 Ilustrace	62
2.2.1 Technika, tematika a umělecký směr	62
2.3 Kniha	63
2.3.1 Vazba, papír, desky, obal, náklad	63
2.4 Fotodokumentace práce	64
3 PEDAGOGICKÁ ČÁST	71
3.1 Umění v ulicích	71
3.1.1 Nálepky básní v exteriéru a v MHD	72
3.1.2 Schovávání obálek	73
3.2 Návaznost na předchozí práce a projekty	74
ZÁVĚR	75
SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY	77
SEZNAM INTERNETOVÝCH ZDROJŮ	78
SEZNAM OBRÁZKŮ	79
SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK	80

ÚVOD

Podle řecké antické tradice nebyla umělecká tvorba dílem jejich autorů, nýbrž pocházela z božské inspirace, kterou zprostředkovávaly božské bytosti – Múzy. Jejich počet nebyl ustálený a obyčejně se udával (až po delším vývoji) číslem devět. Také jejich funkce nebo-li, jak bychom řekli dnes, „kompetence“, které si mezi sebou rozdělovaly, nebyly ustálené a prolínaly se. Co je však zajímavé, je to, že múzami básnickými byla hned z jejich počtu celá jedna třetina. Z toho je vidět, jaký význam v oborech umění příkládala antika slovu, syntaxi a jejich uměleckým nadstavbovým prostředkům při komunikace. Poezie dlouho v antice totiž zahrnovala celou literární tvorbu a spisovnou ušlechtilou řečí se nazývala „řeč vázaná“.

Je velmi zajímavé, že v této tradiční skupině múz se nevyskytovaly žádné, které by byly kompetentní v oboru výtvarném – tedy sochařství, malířství., ale naopak byly zde dvě, které byly kompetentní v tehdejších vědních oborech – astronomii a historii. Výtvarné obory sochařství a malířství byly považovány za jakési řemeslné zručnosti, které charakterizoval pojem „techné“ Bylo to patrně z toho důvodu, že ve starověkém Řecku a později Římu byl vyvinutý cit a talent pro hmotu a její ztvárnění v daleko větší míře, než je tomu dnes. Snad jako ne zcela ještě zapomenutý relikv z života v předcivilizační éře. Dnes již samozřejmě dávno jde o umění

Ve své práci se pokouším o syntézu „techné“ a tradičních básnických „múz“. Tak jako v umělecké tvorbě mi šlo o pokud možno co nejvěrnější „transkripci“/„transfěr“ mých pocitů, myšlenek, nálad v různých životních situacích tak říkajíc „do duše čtenáře a pozorovatele. Proto jsem použila ve své básnické tvorbě i vlastní ilustrace, které by měly napomoci tomuto transféru. Samozřejmě bude velmi záležet na empatiích a stanovišti pozorovatele, čtenáře. Je mi vcelku jasné, že jde o transfěr řekněme „informací“, které by objektivně vědecky, literární kritik hodnotil pojmy „ informace nepřesné, zdroj neurčen“ Ale zde bych ráda ocitovala mého oblíbeného autora Antoine de Saint-Exupéry: „Já jsem chyba ve výpočtu, jsem život“ Neboť žádná umělecká tvorba nemůže nikdy zaznamenat dokonale a s naprostou přesností všechny jeho stránky, myšlenky, vzpomínky. To je koneckonců i jeden z principů vědy, nazývajících se „kvantovou mechanikou“ – princip neurčitosti.

Svoji poezii řadím k milostné. Používám k vyjádření pocitů a myšlenek, jejichž zdroj je v lásce, ať již nečekané, neopětované, žárlivé, opuštěné, a dalších. Pocity a myšlenky jsem zakódovala do slov, pojmů s neobvyklou abstraktní syntaxí. Používám i neobvyklé frazémy

s cílem, aby čtenář hledal sémantický význam a snažil se o porozumění. Neočekávám, že by čtenáře a pozorovatele mrazilo v zádech, či byl dojat k hluboké lítosti. Spíše očekávám jakýsi povzdech a uvědomění si, že život není černobílý, ale nekonečná škála odstínů šedi ve spektru událostí, které nás potkávají. Počítám dokonce s tím, že čtenář po prvním přečtení zaujme z důvodů nezvyklé syntaxe odmítavé stanovisko, protože spojení slov a pojmů ihned nepochopí. Počítám ale i s tím, že se právě z tohoto důvodu vrátí k verši znovu a bude se snažit o pochopení a empatii. A v tomto záměru počítám s tím, že každý takový čtenář si představí děj ve verši na základě svých vlastních zkušeností, který se mu posléze podaří implementovat „sui generis“ do někdejšího zážitku „dējá vu“. Dosažení takového stavu čtenáře bylo mým uměleckým záměrem.

1 TEORETICKÁ ČÁST

1.1 Poezie a básníci u nás a v zahraničí

Spisovatelé a především básníci, kteří mě inspirovali, jsou: Karel Jaromír Erben, Karel Hynek Mácha, Jan Neruda, Vítězslav Nezval, Jan Skácel, Edgar Allan Poe, Oscar Wilde, František Gellner.

Karel Jaromír Erben

Vedle K.H.Máchy nejvýznamější představitel romantismu ale na rozdíl od jeho povahy přesný opak. Právnický vzdělaný a seriózní úředník, pronásledovaný hmotnými starostmi o zajištění rodiny. Možná se právě proto k Máchovi vymezoval kriticky. Sbíрка balad Kytice (1853 - 13 balad tvořených 20 let!) naprosto zastihuje jeho ostatní dílo a je jeho původní autorskou knihou. Vladimír Prokop v učebnici „Literatura 19. a počátku 20. století (od romantiků po buřiče)“ na str. 13 s důrazem uvádí : „Hned z kraje jasně a důrazně připomeneme, že Erben vnáší Kyticí do české literatury dva nové principy a to komponovanost a etičnost.“ Tedy promyšleně předem rozvržené řazení básní a etičnost ve vztazích mezi blízkými osobami. Myslím si, že je zde ale i další princip (zejména ve Věštkyňi) a to princip determinismu, fatálnosti, osudovosti. Ten byl v době vzniku Kytice patrně inspirován filosofií víry v neotřesitelnou přesnost a neměnnost základních fyzikálních zákonů v přírodě. Ve Věštkyňi můžeme nalézt tyto zákony ve verších: „zákon nezbytný ve všem světě stojí a vše tu svůj zaplatí dluh“ a dále: „Jisté a pevné jsou osudu kroky, co má se státi, stane se“ a ještě dále základní fyzikální zákon zachování hmoty (energie) a dialektiky: “ a co den jeden v své pochová toky, druhý zas na svět vynese.“¹

---

1 PROKOP, Vladimír. Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 13,14

Vztah mezi matkou a dítětem pokládá Erben za nejužší a nejzákladnější ve společnosti vůbec. Jeho porušení znamená vždy neodvratný trest. Ve Vodníkovi je vyhocen ještě tím, že jde o tento vztah ve dvou generačních rovinách – matka –dítě – dcera. I když nemůžeme Erbeny podezírat coby potápěče, jeho impresie podvodního světa je dokonalá, jakoby jím byl:“ Nevesely, truchlivy jsou ty kraje vodní ., v poloutmě a polousvětě mine tu den po dni“.

Právě tato impresie nálad, vyvolaná citlivým vnímáním přírody a vztahů, zařadila K.J.Erbeny mezi mé vzory. 2

Karel Hynek Mácha

Romantik svým dílem i životem. Psát začal již na gymnáziu, zpočátku německy. Stal se horlivým přívržencem obrozeneckého hnutí, jako ochotník hrál v českých divadlech. Vášní se mu stala turistika po zříceninách starých hradů jako místech, kde mohl nacházet i přes dlouhý časový odstup spojitost se slavnou historickou minulostí a inspiraci pro své dílo v rámci národně obrozeneckých hnutí. Lyrickoepická báseň Máj z r. 1836 se stala vrcholem jeho díla a přinesla světový ohlas. Byla inspirována historickým základem z okolí hradu Bezděz. 3

Samotná podstata romantismu v sobě obsahuje rozpornost mezi vznešenými ideály a realitou života. Bez této rozpornosti by romantismus pozbyl své identity jako umělecký směr. Mácha byl romantikem a z toho vyplývaly všechny rozporuplné události v jeho veřejném i soukromé životě. Z toho vyplývaly i odlišné interpretace jeho Máje, ať již po jeho napsání obrozeneckými literáty (Erben) kde mu byl vyčítán nedostatečný vlastenecký obsah a cíl, nebo z druhé strany Májovci, (později) kteří vyzdvihovali vysokou estetickou úroveň Máje. Každé literární dílo je možno hodnotit z hlediska konjunkturálních politických cílů, které se od něho očekávají a z hlediska umělecké estetiky a pravdivosti. Podle mého názoru je důležité si uvědomovat tuto dialektickou souvislost v každém historickém období a brát na ní zřetel při interpretaci. 4

2, 3, 4 PROKOP, Vladimír. Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 13,14,11, 12

Samostatnou kategorií, o které bychom mohli říct, že není pouhým uměleckým nástrojem Máchova Máje, ale filosofií, je kategorie času. Mácha subjektivně prožívá jeho plynutí Tak, jak o něm napsal Vergilius, slavný básník antického Říma Augustovy doby. „Sed fugit interea, fugit irreparabile tempus.“ – „Stále plyne, neustále plyne, nenávratný čas“. Pomíjivost všeho prožívaného, pozemského a konečný zánik. Jakoby z běhu času do budoucnosti zafičel chlad kosmické prázdnoty. Obava z posmrtného života. 5

“Je však otázkou, zda je tato máchovská melancholie, tedy typický pocit prchání, pocit zániku všeho jednotlivého, pouhý osobní sentiment, nebo se jedná o ucelený názor na povahu času a věčnosti, jenž si zasluhuje filozofickou interpretaci.“ 6

Jan Neruda

„Jednoznačně největší literární osobnost 2. Poloviny 19. století.“ 7

Takové hodnocení najdeme ve výše uvedené učebnici na str. 37. Neruda novinář, básník, prozaik, dramatik Zůstal platonickým věrným obdivovatelem obroditelské spisovatelky Karoliny Světlé, které navrhl útěk s ním, naštěstí pro oba dva, zásluhou Karolíny Světlé a naštěstí pro naši literaturu, zůstalo jen u návrhu. „Příběh lásky a cti“ filmové drama 1977 režie O. Vávra. 8

Vůdčí osobnost Májovců. Písňe kosmické byly inspirovány jeho vlastním zájmem o astronomii a vůbec o vědecko technický pokrok. Myšlenky v Písniích zůstaly věčně správné. Kosmický prostor, vesmír , jeho řád, inspirovaly Nerudu k paralelní filosofii a optimismu, týkající se lidského bytí i národní obrody. V této filosofii byl Neruda zároveň materialistou i romantikem. Proto jej uvádím do souvislosti s mojí tvorbou. 9

5, 6, 7, 8, 9 PROKOP, Vladimír. Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 11, 12, 37, 38, 39
Vítězslav Nezval

Stál u kolébky ryze českého směru v koncepci umění zvaného poetismus. Ten se vyznačoval jako avantgardní proud v první čtvrtině 20. stol. hledáním nových výrazových prostředků. Odmítal konvence v literatuře, jeho metodou byla asociace svobodných myšlenek, hra s nimi, uvolnění poezie z okovů logiky a rozumu. I když původně vycházel z proletářského umění, chtěl být apolitickým a opustil platformu Devětsil. Jako relikv proletářského umění a to zčásti, je možno uvést jeho náměty, např. – technický pokrok, velkoměsta. V rozsáhlé poémě Edison (1928) Nezval sugestivně líčí atmosféru večerní Prahy, která koresponduje s autorovým nitrem, umocněnou metaforami. Jeho pozdější tvorba, která přešla v surrealismus, má právě pro tato přidaná východiska – sen, podvědomí, halucinace, společně s dřívějšími – bez logické stavby asociace volných myšlenek v básni - pro mne znamenala inspiraci vlastní tvorby. „Praha s prsty deště (1936), Žena v množném čísle (1936) a Absolutní hrobař (1937) „zejména druhá sbírka, na níž lze vzorově dokumentovat všechny rysy surrealismu.“ 10

Edgar Allan Poe

Vladimír Prokop v Literatuře 19. a počátku 20. století charakterizuje literární dílo E.A.Poea slovy: „Poe byl mistrem literatury hrůzy, která však nepramenila z existence nadpřirozených sil, ale byla výsledkem rafinované lidské zloby.“ (str. 58) Je pokládán všeobecně za zakladatele hororové literatury. Bývá také někdy považován za autora rané „science fiction“, za kterého je obecně považován Jules Verne, který byl obdivovatelem Poea a byl jím také inspirován. Na rozdíl od něho, však v jeho díle převažuje díl „science“ u Poea je tomu naopak, převažuje „fiction“ Skladba Havran mne inspirovala myšlenkou souvislosti s krásou a smutkem. Poe v námětu básně reflektoval smutek, beznaděj, které pociťoval po smrti své mladé manželky. Refrén básně, pronášený havranem, ptákem smutku, „nikdy více“ umocňuje tyto pocity a beznaděj. Černý pták havran sídlí v duši básníka, odkud jej nelze vypudit. 11

10, PROKOP, Vladimír. Přehled české literatury 20. století: pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 7

11 PROKOP, Vladimír. Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 58

Oscar Wilde

Hlavní představitel dekadence ve druhé polovině 19. století. Jeho snad nejznámější dílo *Obraz Doriana Graye* není možno interpretovat jednoznačně. Nosnou myšlenkou obsahu díla je názor, že krásu a umění nelze oddělit od reality. Realita a krása jsou dvě spojené nádoby, pomíjivé s plynoucím časem. Pošetilost zůstat krásným, mladým i přes své nedobré skutky. Pošetilost milovat a být stále stejně šťastný, jak vystihuje jeden z aforismů z *Obrazu Doriana Graye*: „ Muž může být šťasten s kteroukoliv ženou, pokud ji nemiluje“* Dílo jako by předpovědělo skutečnou historii života Oscara Wilda – od žádoucího, pohledného inteligentního mladíka po odsouzení za homosexualitu do káznice a posléze smrt v pařížském hotelu v bídě. 12

František Gellner

Básník z generace buřičů. Jeho poezie jsou syrovými záznamy bezprostředních osobních zážitků. Jeho záměrem bylo šokovat poklidné hladiny měšťácké společnosti. To vše mne inspirovalo a také to, že byl vynikajícím kreslířem a ilustroval své práce. Bohémským způsobem života protestoval proti společenskému řádu, ale uvědomoval si zároveň jeho bezvýchodnost.

Je to můj velmi oblíbený autor, byl totiž také Brňák jako já.

„Možná, že tak plakátově předváděná zhýralost má hlubší příčiny, možná je to jen zástěra, za níž se skrývá vztek, velice senzitivní duše, obava, vlastní tápání.“¹³

---

12 PROKOP, Vladimír. *Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách*. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 59, 60

13 PROKOP, Vladimír. *Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách*. Sokolov: O.K.-Soft, 2000., str. 66

1.2 Výtvarné umění a ilustrátoři u nás a v zahraničí

Umělci a především ilustrátoři, kteří mě inspirovali, jsou: Jiří Kolář, Josef Bolf, Vincent Van Gogh, Caspar David Friedrich, Bohuslav Reynek, Günter Hujber, Kateřina Šedá

Tito všichni měli co dočinění se zajímavými sociálními projekty, kombinovanými výtvarnými technikami a jejich zajímavou jedinečnou mixáží a též s kompilací vlastní autorské literatury, především pak básněmi.

Jiří Kolář

* 1914 - † 2002, Česká republika, Francie

Český umělec, básník, spisovatel a překladatel Jiří Kolář se narodil 24. září 1914 v Protivíně. Jeho otec byl chudým pekařem, jeho matka byla švadlenou. Když mu bylo šest let, přestěhoval se s rodiči do Kladna, kde žil až do roku 1945. Původně se vyučil v truhlářské dílně, kde si také při práci usekl prst. Po vyučení se živil různě – jako ošetřovatel, číšník a nakonec i spisovatel. V roce 1937 se konala jeho první samostatná výstava na chodbě divadla D37 E. F. Buriana, pak se na dlouhou dobu výtvarně odmlčel. V roce 1945 v poválečném nadšení vstoupil do komunistické strany, ale ještě v tom samém roce vystřízlivěl a ze strany vystoupil. Pak se přestěhoval do Prahy, kde prošel různými zaměstnáními. Básnický debut přišel pro Koláře v roce 1941, kdy byla vydána jeho sbírka “Křestný list“. Ve čtyřicátých letech se Kolář stal členem surrealistické Skupiny 42, do které se zařadil především jako básník. Poezii se pak Kolář věnoval téměř celá čtyřicátá a padesátá léta. Postupně si uvědomoval omezenou schopnost slova v lidské komunikaci a následně se přesvědčil o nedělitelnosti poezie a prolínajících se světech slova a obrazu. Stejně hravým způsobem jako rozvrátil řeč, aby se dostal ,k okamžiku před napsáním básně‘, rozvrátil obraz, aby odhalil, co jej vytváří. Kvůli členství ve Skupině 42 a kvůli přátelství s představiteli české avantgardy, kteří emigrovali, byl Kolář v roce 1953 vězněn. Od roku 1948 mu také bylo komunisty zakázáno publikovat. Krátce vystavoval a publikoval pouze koncem šedesátých let, kdy se mírně uvolnila politická a společenská situace. Tehdy se Kolář v kavárně Slavia scházel s několika mladými básníky, mezi které patřil i Václav Havel, a stal se jejich vedoucí postavou a hlavním mluvčím. Po roce 1968 bylo Kolářovi opět zakázáno psát a vystavovat. V roce

1970 utrpěl mozkovou mrtvici, která znehybněla jeho pravou ruku. Od počátku sedmdesátých let až do roku 1989 Kolář v Čechách nevydal ani jednu knihu a nebylo mu umožněno pořádat žádnou výstavu. Po podepsání Charty 77 emigroval díky stipendiu do západního Berlína. Pro jeho tvorbu je nejvýznamnější jeho pobyt v Paříži, kde žil v letech 1980 až 1998. Od šedesátých let uskutečnil přes tři sta výstav, vydal deset monografií a několik desítek antologií, dále pak několik knih pro děti, katalogů a bibliofilii. Ve své výtvarné tvorbě Kolář pracoval se skalpelem, barvy nahrazoval potištěným papírem a lepidlem. Jeho koláže – obrazy, reliéfy, objekty, vytvářené metodami roláže, proláže, muchláže, chiasmáže, asambláže aj. jsou průnikem do mnohých sfér lidské existence. Kolář si v roce 1949 vzal za manželku malířku a fotografku Bělu Helcovou, která mu byla celý život podporou a která s ním také odešla do emigrace. Když v roce 1981 odjela do Prahy, aby vyřídila různé právní záležitosti, bylo jí až do roku 1985 bráněno vrátit se zpět do Paříže. V roce 1984 Kolář získal francouzské občanství. Je zajímavostí, že Kolář v roce 1938 vydal v soukromé edici své první básně, které však nejsou zahrnuty v jeho souhrnné tvorbě, pravděpodobně proto, že byly otevřeně erotické a v několika případech hraničily až s pornografií. Mezi tyto básně patřila například Ústnice (o orálním sexu), Svícen a trakař (o sexuálních polohách) a Růže Večernice (o sexu s prostitutkou). Oficiálně je za jeho první sbírku považována sbírka Křestný list z roku 1941. Kolář zemřel po dlouhé nemoci 11. srpna 2002 v Praze. 14

---

14 KARFÍK, Vladimír. Jiří Kolář. Praha: Československý spisovatel, 1994. ISBN 80-202-0515-2.

Bolfovy malby zalidňují podivné figury, napůl zvířata, napůl lidé, v nichž se komiksová stylizace setkává s všudypřítomným smutkem a zranitelností. Bolfovi hrdinové v sobě spojují infantilní zjev, nostalgii a nevysvětlitelné nutkání k sebeustrukci. Při pohledu na růžového pejska s očima jak z dívčího památníku a hlavní pistole zastrčenou do úst, se vnucuje pocit, že Bolf vystihl jistou rozpolcenost, která není jen projevem autorovy osobní posedlosti, ale do jisté míry pojmenovává charakteristický rys doby. Bolf zachycuje svět, kde si melancholie podává ruku s neurózou. Jeho sdělení jsou pokaždé intenzivně osobní až lehce vyšinuté ať už se jedná o malby, americké retuše, kresby nebo komiks. Pojmenovává surreálné, aniž by se nechal limitovat formální stránkou surrealismu. Jeho zatím nejnovější série využívá techniku, kterou si snad každý pamatuje z hodin výtvarné výchovy. Proškrabává tuš nanesenou na vrstvě barevných voskovek. Tento postup a asociace s ním spojené ještě umocňují divákovo znepokojení. Připomínka dětství, které si mnozí idealizují a projektují do něj touhu po bezstarostnosti a bezpečí, se jeví jako kacířská v kontrastu s neutěšenými a depresivními náměty. V případě Bolfových zvířátek, připomínajících Pifa nebo postavičky ze Čtyřlístku, totiž není ve hře jen oblíbený dětský komiks, ale hodnoty, které si s dětstvím spojujeme, zejména nevinnost. Bolfovy obrazy vpouštějí do tohoto světa důvěřivé jistoty vykořeněnost, úzkost a smrt. 15

Caspar David Friedrich

* 1774 - † 1840, Německo,

„Malíř nemá malovat pouze to, co vidí kolem sebe, nýbrž také to, co odkrývá sám v sobě. A nevidí-li sám v sobě nic, udělal by lépe, kdyby přestal malovat, co vidí před sebou.“
Německý malíř Caspar David Friedrich se narodil 5. září roku 1774 v Griefswaldu. Vyrůstal v přísné luteránské rodině a jeho dětství nebylo příliš šťastné – jeho matka zemřela, když mu bylo sedm let, jeho sestra zemřela na skvrnitý tyf a jeho bratr se utopil v zamrzlém jezeře. V roce 1790 začal Friedrich studovat umění na greifswaldské univerzitě, kde byl jeho mistrem Johann Gottfried Quistorp. Kromě umění Friedrich studoval také literaturu a estetiku. O čtyři roky později začal Friedrich studovat malířství na Akademii v Kodani a po vystudování v roce 1798 se usadil v Drážďanech, které v té době byly střediskem německého literárního romantismu. V roce 1810 se Friedrich stal členem Akademie. Friedrich byl nejvýznamnějším malířem německého romantismu. Jeho krajiny byly nejvyšším, nejdokonalejším a nejtypičtějším spodobněním myšlenky tohoto uměleckého hnutí. Friedrich do svých obrazů promítal veškerou svou vizionářskou sílu, snažil se v krajině odkrýt romantická tajemství, aby tak dosáhl co nejvěrnějšího zobrazení spiritualizované přírody a spojení náboženského mysticismu a krajiny. Fascinovala ho myšlenka smrti, života duše a umírání, které vyjadřoval ve svých obrazech především prostřednictvím jemné symboliky. Vznesené pohledy do Friedrichových krajin jsou obrazem jeho filosofických meditací – byly často inspirovány přesnou událostí, kterou malíř obdaroval symbolickým významem, jímž byl motiv osamělého zamyšlení nad vztahem přírody a člověka. Osamělost vyznařující z obrazů pak byla odrazem Friedrichovy vlastní životní melancholie. Jeho poněkud neoklasicisticky chladné, leč mistrovské podání pak už jen potvrzovalo nauky německého romantismu. Mnohé z Friedrichových významných obrazů byly zničeny při bombardování Drážďan 14. února 1945. Friedrichovy obrazy byly vždy velmi podnětné a v mnoha případech rovněž odrážely jeho častý pesimismus a depresivní nálady. Po roce 1830 se Friedrich stáhl do ústraní, snad proto, že několik z jeho tehdy vytvořených obrazů nebylo přijato kritikou, a rozhodl se malovat pouze pro svoje přátele. V roce 1835 utrpěl navíc paralyzující mrtvici a tak byl nucen přestat se věnovat malování úplně. Friedrich zemřel 7. května 1840 v Drážďanech.

Po své smrti byl Friedrich takřka zapomenut veřejností i uměleckou kritikou. Byl znovuobjeven až téměř padesát let po své smrti, kdy jeho obrazy inspirovaly symbolisty, kteří v nich hledali naplnění romantické myšlenky jejich vlastních uměleckých principů. Friedrichovou tvorbou a myšlenkami byli do jisté míry ovlivněni také surrealisté a malíři americké školy luminismu. 16

Vincent Willem van Gogh

Charismatický holandský malíř a kreslíř Vincent Willem van Gogh (1853–1890) byl jednou z největších osobností světového výtvarného umění a je dnes pravděpodobně nejznámější postavou holandské historie.

Van Gogh brzy se zřekl impresionistického způsobu malby a vyhraňuje svůj vlastní styl, založený na výrazové síle barvy. S podivuhodnou rychlostí pak vznikají jeden za druhým dnes slavné obrazy – kvetoucí sady, výjevy z městského parku, krajiny s okolím Arles a figurální malby. Van Gogh je zcela uchvácen citronovou žlutí a pruskou modří, svým štětcem rozehrává symfonii čistých barev, které naplňují jeho obrazy světlem. Na sérii slunečnic („Slunečnice“) z roku 1885, kterou vytvoří k vyzdobení svého domu (tzv. Žlutý dům), je pak nejvíce patrné, jak prací se světlem na svých obrazech zvládá. Žluté tóny slunečnic, ostře vystupující z modrého pozadí, jsou jakoby samy světelným zdrojem, doslova z obrazu svítí. Dalšími obrazy namalovanými za van Goghova arleského pobytu jsou například „Portrét Camilla Roulina“, „Lodky na pláži“, „Pohled na moře“, „Stará Arlesanka“ (všechny malby jsou z roku 1888) a další.

V osobním životě ale van Gogh strádá – pracovní úsilí, nejistota, finanční potíže a v neposlední řadě i absint jsou tím, co ho pozvolna ubíjí. Těžce na něj doléhá i samota, kromě bratra nemá nikoho, na koho by se mohl obrátit se svými nejistotami a s kým by se mohl podělit o svůj tvůrčí zápal.

Gogh vytvořil v relativně malém časovém intervalu deseti let zhruba 900 maleb a 1100 kreseb. Goghovo dílo bylo za jeho života takřka neznámé (prodala se jediná malba necelý rok před Goghovou sebevraždou). Za života se van Gogh nedočkal výraznějšího uznání. Posmrtně však jeho sláva stoupala závratnou rychlostí; zejména po výstavě v Paříži 17. března 1901 (11 let po Goghově smrti).

Svým stylem patří van Gogh nejvýrazněji mezi fauvisty, expresionisty, z části pak i mezi ranou abstrakci. Novátorským pojetím reality změnil náhled na tradiční impresionistickou malbu a z uměleckého hlediska významně ovlivnil především první polovinu 20. století. Vůlí vyjádřit vlastní pocity se stal mimoděk jedním ze zakladatelů právě nastupující umělecké větve zvané expresionismus (z Goghovy generace expresionistů jmenujme např. Edvarda Muncha, nebo Henriho de Toulouse-Lautreca).

Některé z Goghových maleb zaujímají vysokou pozici v seznamu nejdražších maleb na světě. 30. března 1987 byl prodán Goghův obraz Kosatce za tehdy rekordních 53,9 milionu dolarů a 15. května 1990 zlomil jeho Portrét doktora Gacheta další rekord, když se ho podařilo prodat za 82,5 milionů dolarů. 17

---

16 [Http://www.artmuseum.cz/umelec.php?art_id=290](http://www.artmuseum.cz/umelec.php?art_id=290) [online]. [cit. 2016-12-08].

17 [Http://www.ceskatelevize.cz/porady/10130691014-soukromi-mistrovskeho-dila/207382537970010-van-gogh-slunecnice/](http://www.ceskatelevize.cz/porady/10130691014-soukromi-mistrovskeho-dila/207382537970010-van-gogh-slunecnice/) [online]. [cit. 2016-12-08].

Bohuslav Reynek

* 31. 5. 1892, Petrkov (u Německého, dnes Havlíčkova Brodu)

† 28. 9. 1971, Petrkov

Grafik, kreslíř, básník, překladatel

Kultovní duchovní tvůrce.

Grafické dílo Bohuslava Reynka bylo dlouhá léta opomíjeno, síla prostoty a člověčenství, která z jeho suchých jehel vyzařuje, zůstávala veřejnosti utajena. Dnes patří jeho grafiky ke chloubám sběratelů umění a jejich ceny se pohybují v desetitisících. Pryč jsou časy, kdy tento svébytný umělec rozdával své tisky návštěvám odlehlého petrkovského statku na památku.

PŘÍBĚH DÍLA

Potřeba tvořit byla pro Bohuslava Reynka čímsi víc než pro jiné. Jako by byla přirozenou funkcí jeho organismu. Stejně jako třeba dýchání. Přerostla v neutuchající puzení. Ne pro zisk, ne pro slávu a snad ani pro povznesení či potěšení. Ať už sebe nebo druhých. Jen pro radost z aktu tvorby, pobytu ve vlastním světě.

Ač je Bohuslav Reynek obecně znám zejména jako katolický básník, je možná více výtvarným umělcem. Poprvé vystavoval už v roce 1929 v Pardubicích, úspěchy měly také jeho francouzské výstavy v následujících letech.

Co ho jako naprostého grafického samouka vedlo k potřebě vyjadřovat se k životu řečí čar, světél a stínů? Nejprve pravděpodobně potřeba adekvátně ilustrovat vlastní slovesné výtvary, později pochopení univerzality vizuální řeči, schopné zachytit i to, na co slova nestačí.

Jak jako básník, tak jako grafik byl Bohuslav Reynek vyznavačem prostoty. Solitérem doby. Jakékoli megalomanství, pozérství či exhibicionismus vlastní mnoha bohémům z řad jeho vrstevníků mu byly cizí. Což se odráží i ve výrazových prostředcích a formách jeho grafických listů. Začínal s kresbami, uhly, pastely a po vzoru Josefa Čapka linoryty. Později pro sebe objevil suchou jehlu a lepty, nejzákladnější a nejdostupnější z hlubotiskových technik. Jen hra valérů černé a bílé, malé formáty. Když barva, tak střídme kolorující. Ani při pozdějších experimentech s technikami nikdy nesklouzl k efektní bezobsažnosti. Jednoduchost formy vždy podtrhovala sdělení. Možná prosté, ale o to hlubší. Díla Bohuslava

Reynka nikdy neoslovují kresebnou brilancí, ale citem. Pro kouzlo okamžiku, to lepší v nás.
Pro lásku... Ke krajině, domovu, lidem, zvířatům, životu, Bohu. 18

Günter Hujber

- malíř, grafik, básník, hudebník

Narozen 1966 v Šumperku. Žije a tvoří ve Velkých Losinách. Výtvarník autodidakt - vystudoval VUT Fakultu strojní v Brně, kde také začaly jeho první výtvarné pokusy tužkou. Tvorba, dříve klasická olejomalba na plátně, dnes spíše grafické techniky a techniky založené na kombinaci malby akrylovou a olejovou barvou na dřevěných deskách s kovovými fragmenty, je plná symbolů a vícesmyslů. Inspirací bývá většinou momentální podprahový vjem. Kromě malování se zabývá psaním básní, natáčením improvizované elektronické hudby (tzv. zvukových koláží nebo spíše příběhů), natáčením krátkých surrealistických filmů, fotografováním a pořádáním performancí.

Působí v několika výtvarných sdruženích: Art-kolegium (Praha), Notrow 32 - nezávislé výtvarné sdružení v Loučné nad Desnou, SSPE - Spolek sběratelů a přátel ex libris, DEG - Německá společnost ex libris. 19

---

18 [Http://www.biblereynek.cz/bohuslav-reynek/](http://www.biblereynek.cz/bohuslav-reynek/) [online]. [cit. 2016-12-08].

19 [Http://www.gunterhujber.cz/uvod,1.html](http://www.gunterhujber.cz/uvod,1.html) [online]. [cit. 2016-12-08].

Kateřina Őed

Kateřina Őed (1977) je esk vytvarnice, jejíž práce m blízko k sociln architektuře. V letech 1999–2005 absolvovala Akademii vtvornch umění v Praze u profesora Vladimíra Kokolii. Zaměřuje se na sociálně laděné experimenty, které mají za cíl vyvést zúčastněné ze zažitých stereotypů nebo ze sociln izolace. Pomocí jejich vlastní (vyprovokované) aktivity a díky novému využití vsednch prostředků se pokouší probudit trvalou změnu v jejich chování. Je autorkou řady veřejných realizací v esk republice i v zahraničí. Vystavovala například v SF Moma v San Franciscu (2014), na Benátském Bienále (2013), v Kunstmuzeum Luzern (2012), v Tate Modern v Londýně (2011), Mori Muzeu v Tokiu (2010), New Museum v New York (2009), Manifestě 7 v Bolzanu (2008), 5. Berlínském Bienále (2008), v Renaissance Society v Chicagu (2008) nebo na Documentě 12 v Kasselu (2007). Vydala řadu knih a publikací v nichž detailně mapuje jednotlivé projekty. Její práce obdržela řadu ocenění (Cena Jindřicha Chalupeckého, Essl Award, Nejkrásnější kniha roku 2012, Contemporary Art Society Award, Fluxus Award atd.) 20

---

20 [Http://www.katerinaseda.cz/](http://www.katerinaseda.cz/) [online]. [cit. 2016-12-08].

1.3 Autorské knihy u nás a v zahraničí

Spisovatelé a ilustrátoři, kteří mne inspirovali: Jaromír Skřivánek, Josef Lada, Antoine de Saint-Exupéry

Jaromír Skřivánek

(10. října 1923 Praha – 4. května 2010 Praha) byl český malíř, grafik, ilustrátor, spisovatel, básník, překladatel a cestovatel.

V letech 1939–42 studoval na uměleckoprůmyslové škole grafické, později na grafické škole v Praze, v roce 1982 byl na studijním pobytu v Anglii na West Surrey College of Art. Hodně cestoval nejen po Evropě, ale hlavně po Indii a Srí Lance, které byly hlavním předmětem jeho zájmu (soukromě studoval kromě jiných jazyků také hindštinu v Orientálním ústavu ČSAV u prof. V. Pořízky). Celý život studoval indickou kulturu, zejména filozofii a náboženství, především buddhismus. Indii je také věnována většina jeho obrazů, kreseb, knih, překladů i úvah. Úspěšně tak navázal na přední české malíře tvořící v Indii, Otakara Nejedlého a Jaromíra Hněvkovského. J. Skřivánek byl členem výtvarného spolku Marold (od 1951), spoluzakladatelem Skupiny Máj 57 (1957)[21], členem Svazu československých výtvarných umělců (od 1959), Sdružení pražských malířů (od 1990) a Asociace volných grafiků (od 1990). Měl 45 samostatných výstav v České republice i v zahraničí, především v Indii, účastnil se také řady kolektivních výstav (např. se Skupinou Máj 57 a Sdružením pražských malířů). Jeho obrazy jsou kromě českých galerií (včetně Národní galerie) i ve Velké Británii, USA a Indii.[22]

---

21 PRIMUSOVÁ, Adriana. Katalog výstavy Skupina Máj 57. 1.. vyd. Praha : Art - D, Správa Pražského hradu, 2007. 141 s. ISBN 978-80-903876-1-4. S. 20.

22 CHURAŇ A KOL., Milan. Kdo byl kdo v našich dějinách 20. století. 2.. vyd. Praha : Libri, 1998. 482 s. ISBN 80-85983-64-8. S. 135.

Jako malíř samouk, nepočítejme zde krátkou dobu, kterou strávil na umělecko – průmyslové škole, se vypracoval mezi naše nejuznávanější umělce a pokud kdy nějaký kritik o tomto zapochyboval, dnes už snad nepochybuje. Byl umělcem vsutku národním, i-když toto spojení už v dnešní době není tak populární, a jeho oblíbenost a vážnost mezi lidmi ve věku od 3 do 99 let, jak se říká, je již po mnoho desítek let trvalá. Počet jeho obrazů, tzv. volné tvorby, dnes už nikdo nespočítá, léta uváděný počet 400 děl nyní revidujeme na číslo kolem 550 a každým rokem můžeme i kvůli nově objevené variantě jeho díla přidat další položku. Daleko rozsáhlejší je jeho práce ilustrátorská. Udávané číslo 15000 děl můžeme považovat za velmi příbuzné, bohužel ani v tomto případě počet jeho barevných a černobílých ilustrací v knihách pro děti i dospělé, v novinách či časopisech, těžko snese přesnější odhad. Podstatnou část života prožil jako karikaturista, jeho humorné či politické kresby, kterým je dnes okolo 100 let jsou často aktuální i v dnešní poněkud jiné době. Můžeme ho považovat i za zakladatele naší komiksové tvorby. Značnou část díla tvoří i ilustrace pro tzv. dospělé, z nichž můžeme uvést celosvětově úspěšné kresby k dílu Jaroslava Haška, a to zvláště ke knize Osudy dobrého vojáka Švejka za světové války. Spojením textu a ilustrací vzniklo geniální dílo dodnes vycházející po celém světě. Neztratil se ani jako spisovatel, svým životem a dílem nás provedl v knize Kronika mého života a jedny z nejlepších českých pohádek sám vytvořil v knihách O kocouru Mikešovi, O chytré kmotře lišce či O bubácích a hastrmanech. Svě umění ilustrátora mnohokrát předvedl nejen ve svých knihách, ale i v dílech pro jiné autory, kdo by neznal jeho kresby pro Jiřího Horáka, Jana Drdu, K. J. Erbena, Boženu Němcovou a mnoho dalších. Jeho ilustrace pro děti můžeme právem považovat za jeden z vrcholů jeho díla a vůbec celé naší dětské ilustrátorské školy. 23

Antoine de Saint-Exupéry

Antoine de Saint-Exupéry francouzský spisovatel, filosof, humanista, pilot, dobrodruh – tak je možné se o něm z různých zdrojů dočíst. Jako příklad jsem si jej vybrala proto, že snad jeho nejznámější dílo „Malý princ“ (Le Petit Prince) vyšlo s jeho autorskými stylizovanými ilustracemi. Jde o příběh, ve kterém se prolíná mnoho žánrů – pohádkový, filosofický, psychologický, fantasy. Podle mého názoru právě autorské ilustrace vyjadřují obsah tohoto literárního díla nejdříve, zejména pokud jde o evokaci autorem zamýšlených citů a představ. Autor se v tomto díle vyrovnává s dospělostí a svým dětstvím, vlastně jakoby rozmlouvá sám se sebou jako dítětem. Alespoň tak je to cítit v závěrečné epizodě, kde se loučí s Malým princem, který se odpoutává od pozemské pouště aby se vrátil na svoji planetu. Dílo je sice určené dětem, ale svým obsahem jej mohou do hloubky pochopit, až budou dospělí. Jako děti ji budou chápat jako pohádku, jako dospělí filosofii lásky a odpovědnosti za ni. Události autorova života prozrazují jeho volnomyšlenkářský přístup k životu, zaujatost létáním, které se stalo jeho vlastní filosofií. Představivost, s jakou se setkávám u jeho ilustrace klobouk (vnímáno dospělým) a hroznýš se slonem v břiše (vnímáno dítětem) je právě z mých ilustrací cílem. Zde pochopitelně jako naivní umění, u mne vysoce abstraktní, které má evokovat prožívané city z obsahu básně.

2 PRAKTICKÁ ČÁST

2.1 Básně

Básně jsem psala v průběhu čtyř let, někdy intenzivně, někdy pozvolna, avšak byl to natolik můj oblíbený koníček / záliba, který se stal postupně průbojný nad všechny ostatní činnosti, že si již dnes mohu říct, že jsem téměř profesionální básnířka. Během čtyř let si myslím, že se můj styl, i snad stoupající kvalita, psaní posunula směrem kupředu a stala se tak celkem oblíbenou a žádanou poezií. Před rokem mne požádalo několik lidí o básničku tzv. na zakázku. Vytvořila jsem jich celkem pět a to dokonce v průběhu jednoho měsíce, což byl do z doby můj absolutní rekord v počtu básní za tak krátkou dobu. Nejen dříve, ale i teď obvykle napíši jen jednu báseň za měsíc. Proto si myslím, že s jistou profesionalitou se u mé osoby už skutečně může počítat.

2.1.1 Básničkové legendy

Linu se

První milostná báseň. Naprosté okouzlení, očarování člověkem, který mi vstoupil z čista jasna do života. Chodím za ním, vyhledávám ho a srovnávám s podobnými přitažlivými fenomény mého života. Chci s ním být, chci ho poznat víc, toužím po něm.

Srdce -

Když už se stalo, že se hodně zamiluji, tak vážně, velmi naivně a citlivě. Všechno obětuji, riskuji a velmi se snažím. Dělán chyby, protože jsem omámená citem, ale vždy se to snažím napravit. Nevzdávám se, jdu stále za svým cílem. Zvítězit a dosáhnout opětování i za cenu trápení, slz a zklamání. Bojuji dál. V případě neúspěchu se obviňuji sama a prožívám negativní sebereflexi..

Metafora svobody

Extáze z návalu citu jen k jedné vyjímečné osobě na zeměkouli. Nejdřív mě ubíjí, poté nabije euforií, energií, optimismem, radostí ze života, z toho, že konečně vím co je to láska. Potřeba ze sebe dostat a vykřičet skutečné pocity, které jsem ze strachu utajovala. Vzpomínám na zjev

té osoby - motivuje mě k neskutečným činům, které jsem před tím kvůli nikomu nikdy nedělala. Velká inspirace a potřeba, aby mě ten člověk vytrhl ze šedi nudného života a neopouštěl mě. Jedině s tou osobou se cítím sama sebou. Je to báseň, kde plně doceňuji skutečný opravdový cit a pěji na něj ódy.

Jedním prstem

Zlomené srdce. Opilá alkoholem, nepřičetná, plačící v podkroví uprostřed noci, když už všichni spali. V podstatě něco dělám s rukama a s prsty. Opírám se tváří o zeď a usedavě pláču. Křičím do polštáře, aby mě nikdo neslyšel. Klečím na kolenou na zemi a opírám se prsty a nemůžu to zastavit.

Řecko

Báseň napsaná pro milovanou osobu, abych ji přesvědčila, že ji mám opravdu ráda. Nevěřila mi a já jí to chtěla nějak dokázat. Myslela si, že lžu. Používám zde mnoho přirovnání k různým božstvům, abych vyjádřila, že je pro mě vším. Na začátku píši, že si připadám jako blázen a že se nadmíru citově angažuji. Viním můj idol, že mně neuvážlivě a lehkomyšlně okouznil jako tři grácie, aby mne vzápětí odvrhl. Uvědomuji si, že cit nebude opětován, ale přesto jsem ta, která nezradí a budu trpět. V závěru se vracím na místo schůzky již sama a ve smutných vzpomínkách se vracím k setkání dávno ztraceného v minulosti. Personifikuji se do role věčně trpící, proklaté oběti nešťastného osudu.

Ptáci letního slunce

Odmítám jakoukoliv pomoc a záchranu od lidí a chci mít od nich pokoj. Přemýšlím nad smyslem života někde v osamění. Vysoko nad zemí s pěkným výhledem na město. Už tu milovanou osobu vidím úplně ve všem a všude, co mne obklopuje. Nejvíc však v tom, čeho se nemůžu dotknout, stejně jako jí – letících ptáků k slunci. Přeji si, aby se proměnila v něco, co mě umožní na ni zapomenout. Tuto psychickou bolest přetransformuji do "reálné, fyzické" udeřením do hrudi - ukradla mi srdce a nevrátila je.

Už se nikdy nevrátí

Vidím, jak končí léto a začíná podzim. Přeji si vrátit čas a uvědomuju si, že tíha mne provází do dalšího ročního období. Ale doufám, že mne konečně opustí.

Motýlové

Imaginární představa šílenství - ve snu, v realitě. Snažím se zbavit murený a černých myšlenek skrze motýly - můry, kteří ze mě vylétávají. I když vykřičím nějaký protest, stejně mě nikdo nevnímá a nevšímá si mě. Naopak mě všichni umlčí, aby se zbavili pocitu viny, že náhodou ve mně probudili naději.. Uprostřed básně se uklidím do ústraní, kde se má deprese znásobuje, prohlubuje a rozvíjí. Končí explozí mé existence. Ale naději ve spásu zanechávám v jednom motýlovi, který je barevný - znamená dobrého konce.

Chtíč

Když uslyším zvuk pannovy flétny ve skladbě, spojené s milovanou osobou, vybaví se mi. To mě rozesmutní a pláču. Hlavou probíhají protichůdné myšlenky. Opět hledám cestu k jejímu srdci. V poslední sloce přirovnávám svůj úděl k té flétně. Je kultivovaná a rezervovaná. Vynaloženou energii však paradoxně a agresivně vkládám do někoho, kdo ke mně nic necítí.

Laudánium

Ocitám se již v jiné psychické rovině. Píši o nočních cestách vlakem a nebezpečí, které mi hrozí, pokud se nechám ovládnout žalem. Všímám si nepodstatných detailů a přiřkládám jim mystický a osudový význam. Vše co vidím v ten opojný moment tmavé noci, nádražní světla, je jedinečné a zásadní. Ten okamžik, ta chvíle mne odnáší do jiného času a prostoru. Cítím odvalu, rozhodnost a neporazitelnost. V uších zní opojná melodi a já se jí poddávám. Ale uvědomuji si realitu a snažím se tenhle blud zahnat.

White Angel

Název je pseudonym oné milované osoby, který se mi vybavil, když jsem ji poprvé spatřila, jak jsem ji v ten okamžik viděla já. Lituji, že ta představa nezůstala natrvalo, bez dalšího poznání a zklamání. V druhé sloce přirovnávám své počínání ke sněhu, který taje, pomíjí a upadá v zapomnění. Uvědomuji si zbytečnou snahu a promarněný čas očekáváním proměny.

Lahvová zeleň

Představa rozbité láhve od vína a střepy z ní evokují zranění a řešení psychického stavu. Lomcuje se mnou stesk a hněv, představuji si, jak umírám a doufám, že mě někdo konečně upřímně olituje. Vracím se ale raději zpět do přítomnosti a přeji si zbavit se patologických fantazií a vyrovnat se s nimi. Uvědomuji si, že se ve mně probouzí zlo a vědomě si s ním zahrávám. Fyzicky se vybíjím. Už mizí stesk i hněv a v mysli začíná svítat.

Sny

Frustrace ze spaní. Zdá se mi příliš destruktivních děsivých a bizarních snů, které si bohužel ráno pamatuji. A to v množství, že si připadám jako ve druhém astrálním životě. Sice se tím cítím výjimečná, ale raději bych se jich zbavila.

Sny2

Cestování vlakem a vyklánění se z okna je metaforou odvahy a odporu k nesnázím života, ale potkávám při tom neustále „letící střepy“ (neúspěchy), které mi "zjizví tvář" i duši. Báseň je neukončená, vracím se k pesimismu..

24. 7. 2013

Soubor tří oddílů básní, které vznikly v jeden den. Jsou to úplně první zhrzené básně nad neopětovanou láskou. Zveřejněním měly přilákat tu moji lásku opět ke mně. Obrátit ke mně zase její pozornost. Byly prvotním „výstřelem“ do éteru, který poukazoval na to, že to opravdu hluboce prožívám a soužím se. Byla jsem v té době velmi rozčilená nad odmítnutím a brala jsem to jako velký neúspěch a prohru, i když vše započalo tak velmi dobře. Nedokázala jsem se s tím smířit a vyrovnat se tím. Velmi mě to zasáhlo, nečekala jsem to, zradily mě vlastní city.

Kapkoslova

Přirovnávám se k dešti, jelikož ho mám ráda a milovaná osoba také. Snažím se v podobě deště k ní nějakým způsobem dostat. Proniknout k její duši. A tím, když prší, si má na mne vzpomenout. Déšť jí má vsugerovat kouzelná slova, kterým podlehne. Nemůže se ubránit, poněvadž jsem jako kapky deště všude kolem ní. Kouzlo se podaří, padá ale v tom se zjevím za jejími zády a zachytím ji.

Bouře

Mluvím zde o sobě ve třetí osobě. Přirovnávám se k padlé hvězdě. Pochoduju městem bez cíle a snažím se odprostit od všech pocitů. Modlím k nebesům, zpytuji svědomí a vysílám své sny a touhy do nekonečného vesmíru kde si představuji, že zůstanou navěky zapsány, i když už nebudu živa. Přála bych si, aby tam, kde zemřu, vykvetla má oblíbená květina.

Kráva

Jedna jediná satyricko - lyrická báseň, která vznikla bez přemýšlení. Prostě mě jen napadly slova a rýmy a celkem vtipný slovosled i za skutečnosti, že se opakuje mnohokrát jedno slovo. Vtip spočívá na konci básně, podle které je i pojmenována. Příběh je v ní prostý a bagatelizuje můj vroucí a oddaný vztah k mé osudové lásce a tím ji zesměšňuje.

Pokaždý je až zítra

Báseň plná hněvu, že se mi nedaří uniknout ze začarovaného kruhu stále se opakujících stavů sinusoid nálad. Chci a zároveň nechci. Toužím a zároveň nenávidím. Jsem zase rozhodnutá navždy opustit myšlenku na tu osobu a už o ní nic nevědět, protože je jedem.

:-(

Báseň bez názvu. Je mi v tu chvíli velmi zle, pláči.. Jak dřívější štěstí a prožitky v mém rodném městě v Brně jsou najednou spíše tíhou. Radost se proměnila v bolest. Láska se přetavila do nenávisti nejen k lásce jako takové, ale především k sobě samé.

Strach

Explicitně popisují, co pro mne znamená strach. Snažím se jej uchopit skrz obyčejné věci. Používám metafory zastavit plynutí časem marných snah v proudu života. Tématiku strachu dávám na roveň nejistoty a synonymu nerozhodnosti. Zamýšlím se, že strach je ve všem, co nevidíme a nemůžeme pevně uchopit jako plynutí času. (budoucnost, přítomnost). „Sed fugit, interea fugit, irreparabile tempus - Stále plyne, neustále plyne, nenávratný čas“ – to vystihuje vše. Uvědomuju si, že je neoddělitelnou součástí života. Zaříkávám, že se z toho sama dostanu, ale mám obavy, že se už nikdy nezamiluji tak, jak tomu bylo v tom uplynulém čase.

Samota

Přichází další roční období – jaro. Pláču v noci u otevřeného okna, Když je ještě tma, začínají zpívat ptáci. Představuji si na obloze postavy, které smutně hrají, ale zpěv ptáků se to snaží přehlušit. Svítá. Přirovnávám tmě, která zůstala ve mně k lékořici, kterou zrovna jím. Počítám čas a běduji, že jsem neměla v minulosti dostatečně silnou imunitu, která by mne ochránila před zklamáním.

Pole a slunce

Báseň je inspirována závěrečnou scénou z filmu Gladiátor. Hlavní hrdina filmu v ní již posmrtně kráčí jako zemřelá duše rozsáhlým polem. Přiznávám, že jsem ztracena a že se poddávám emocím a neumím se bránit kouzlu oné milované bytosti.. Připisuji jí absolutní schopnosti a moc, že jen ona je ta, která mnou naprosto manipuluje a ovládá mé nálady. Srovnávám ji se samotným sluncem. Poslední slokou se snažím ale sdělit, že mé někdejší počínání bylo naprosto nereálné.

Můj život

Vyznání zlomeného srdce neopětované lásky. Čekám na zázrak změny, příchodu zapomnění. Jedině ze změny, z nových zážitků a obrazů krajiny, lze mou mysl osvobodit od žalu. Dokonale popisují skladbou slov to, jak neskutečně tiše trpím a připodobňuji to k bičování ratolestí.

Oči

Báseň popisuje okouzlení očima. Zklamání z pomíjivého okamžiku. Pozastavuji se nad dojmem podobně jako impresionisté. Tak jako oni, tak já vzdychám nad pomíjivostí veškerých událostí a připodobňuji je opět k přírodním jevům. Druhá sloka už je konkrétnější. Ve dne v noci je výraz mé tváře pořád stejný - smutný. V noci pláču proto, že na mně nikdo smutek nepozná. Nikdo nic neví a já nic nechci říkat. Třetí sloka explicitně opakuje stereotyp - výhled z okna při vzpomínce na oči a pohledy milované osoby, kterých bylo tak málo, aby se staly stereotypem. A právě to tyhle oči, ten stereotyp ozvláštňuje, neboť jen jednou do roka rozkvétá kaktus.

Žízeň po životě

Letní balada. Jde o období, kdy jsem v létě pracovala na poštácké brigádě jako doručovatelka. V první sloce romanticky opěvuji výdrž v horku při představě oné milované bytosti. Jsem schopná velkých výkonů v těžkých podmínkách.s touto představou., Druhé sloce chybí už jen křídla, aby samou láskou doslova vzlétla. Extáze při hašení žízně vodou s citronem a mátou. Na konci však bezmocně zvolám "v širou dál". Dobře si na ten den vzpomínám - byl to večer když jsem dojela na venkov si odpočinout.

Zlom

Tahle krátká báseň o jedné sloce skrytě popisuje, jak jsem už ze všeho velmi unavená. Přirovnávám se mýtické postavě Tantalose, jež byl trápen věčným hladem - a já nenaplňenou láskou až do konce dní. Tím, že si mé srdce špatně vybralo, se nikomu nedaří jej "zahřát". Naděje však zůstává.

△ _ △

Název vykresluje tvář, kde jsou oči jako dvě slzy a zároveň obrácené srdce. V básni vyprávím fiktivní dění přírodních živlů v opakujících se koloběžích. Poddávám se zde a rezignuji. Vše zůstává stejné - šedivé a tiše smutné, až zatrpklé, i když se dějí hezké věci.

Směšná láska

Podzimní báseň z popudu vzpomínek, ze kterých tak často pláču. Soužím se nad sny omilované osobě a nad tím, že nejspíš vůbec neví a nezajímá se co se mnou je. Uvědomuji si marnost všeho snažení a všech počinů i myšlenek a nadějí. Připouštím a přiznávám hlubokou skleslost i nad prachobyčejnou, nicotnou a zanedbatelnou vzpomínkou, jako je vzítí za ruku. I to pro mne mělo velký význam, protože to byla jedna z mála věcí, které jsem stihla prožít. Poslední šestá sloka se vztahuje k našemu místu u řeky, kde je noc, pláči a vidím poletovat netopýra.

Kolem dělat kruhy z kaluže

Báseň, nostalgicky reflektuje moje dětství. Na toto téma je první a jediná za dlouhou dobu. Vzpomínám na to, jak jsem jako malá holka pozorovala děti, hrající si na hřišti pod oknem našeho domu. Vzpomínka mně dojímá natolik, že vyslovuji přání vrátit se v čase zpět do dob, kdy jsem byla jako ty malé děti. Ve druhé sloce se vracím zpět do bytu a na konci se zlobím sama na sebe, jak o mnoha věcech usilovně přemýšlím.

Letargie

Klasická báseň o touze zapomenout na nešťastnou lásku odcestováním do ciziny (Paříže) Avšak nepomáhá nic, co by vymazalo na ni paměť. Přirovnávám k houbě, která všechny rány vstřebává. V dalším se opět vzmiňám k odporu proti osudu a bojuji za můj nezkrotný,

neutuchající cit. Naivně předpokládám, že si ji ta osoba přečte a zčas mne zachrání. V dalším pokračování podléhám únavě a v závěru se oddávám letargii..

Podzim

Báseň o barvách krásného podzimu, které však skrývají v sobě teskno a soužení. Tiché a napůl tajné naříkání, truchlení a spřádání zamilovaných vět a vyznání, plní den po dni. Neustále vyslovuji přání, aby se scénář, který mne činní šťastnou zopakoval, anebo pokračoval dál. Tvrdohlavě žiji v přesvědčení a naději o návratu lásky. * Erben: „Neveselé, truchlivé jsou ty vodní kraje v poloutně a polousvětle mine tu den po dni“

Vesmír

Báseň, vznikla v průběhu výtvarné tvorby, vycházející z míst, kde milovaná osoba žije v Brně. Tvořila jsem zde v opojení nad jejich krásami, které jsem poznala až díky ní. Udržovala jsem s ní přátelství a prozrazuji na sebe, že jsem lhala, když jsem jí tvrdila, že mé city k ní již vychladly, ale mojí múzou ve skutečnosti zůstala. Tahle báseň je spíše o setrvačnosti o citu, který pomalu ale jistě dozníval, ale já se hopokoušela udržova alespoň výtvarnou tvorbou. Poslední čtyřverší první sloky je snadno zapamatovatelné a někdy ho samostatně používám. Třetí sloka je o lásce na první pohled. Pokračující dvouverší uzavírá celý bludný cyklus a smíření s osudem. V poslední sloce nastupuje opět jaro. Chtěla bych být peřím - nezatěžkána myšlenkami ani sny. **, „peříčko holubí, létáš tu v okolí, nic už mne netrápí, dálku tvou v sobě mám“

Hvězda

Poslední báseň pro onu milovanou osobu, balada čistě jen o ní a pro ni. V první sloce zírám do večerní krajiny a přestavuji si její oči. Ta představa ve mně probouzí blaho a teplo, i když bylo už poměrně chladné počasí. Byl již opět podzim, říjen atradičně chodím do poslední chvíle málo oblečená. Ovšem vzpomínka mně zahřívá natolik, že se procházím večerní krajinou a opět v sobě utužuji své nezdolné odhodlání. Přeji si, aby odložila obavu z toho, že mi zase ublíží, když se podá mým citům, které nebudou opětovány. Přesto to považuji v této chvíli za spásu. Třetí sloka ji proměňuje ve všechno, co mi pomáhá. Dávám jí statut „věčně zářící hvězdy“ že i když se ke mně zachová špatně, přesto jí to odpustím. Metafora padajícího srdce na podlahu, je imaginace skutečné minulé události, kdy jsem jí darovala křišťálové srdce s mým monogramem v kapesníku. Ale to jí z kapesníku v jejích rukou z nepozornosti vyklouzává na zem. Já se skláním pro ně a podávám jí ho nazpět.

Kristinka

Báseň vznikla po rozchodu s milovanou osobou. Byla nemocná a chtěla jsem jí něco milého dát. Potěšila ji a dala mi to hezky a mile najevo, První sloka vyzývá k potlačení nemoci a bolestí, šla ven na čerstvý vzduch a krásné slunce. V dalších slokách ji vnukávám myšlenku o tom, že setkání se mnou bude pro ni dobré. Chci, aby si to vybavila vnitřním zrakem, i když leží nemocná. Snažím se jí přimět, aby si lehla do trávy a dívala se do nebe. V poslední páté sloce vykouzluji na obloze ' text z "kuliček vody", který ale zatím nepřečte, až posléze uvidí, že to jsou kapky deště, které se "kutálí" po duze a formují její jméno. A skrze svůj pohled, který posílám z té velké výšky, kde jsem, jí prostřednictvím deštivé přeháňky posílám tuhle básničku do její schránky.

Svět se mi zúžil na tenký průhled

Jde to kompilát různých veršů, které mne spontánně napadaly a bez úprav jsem je zapsala. Až později jsem přišla na nápad vložit je do básně. Dějově a chronologicky tudíž nesouvisí ale přesto se k sobě nějak hodí. První sloka je o cestě v dešti, ale přesto svítí slunce. Soužený smír - smířování se s realitou, osudem a bojem s mými sny. Konec sloky je o duševní a psychické změně i vnímáním všeho. I když se mi nic hrozného neděje, vnímám to jako to nejtěžší období v mém životě. Neustálé souboje s depresí mě vyčerpávají a zároveň inspirují a probouzí ve mně doposud nepoznaný temperament. Výbuch zlosti nad tím, že se motám pořád v kruhu smutných nálad, i když chápu, že je o všem již dávno rozhodnuto. Mám zlost i na psaní básní, které mi může uškodit v názoru lidí kolem mne a že je využívám jako terapie.

Paříži (brněnská)

Báseň byla inspirována snem o milované osobě. Odehrával se ve městě, snad Paříži, či Brně. Sen byl jedinečný a měl šťastný "konec". Proto v prostředním verši jediné sloky, ze které se skládá, píše, že jsem "ukradla" epilog (konec) svého skutečného milostného příběhu a přetvořila si ho do krásné iluze oproti realitě. Stojí za povšimnutí, že v každém, kromě posledního, je verš oddělen speciálním znakem (pro mé básně typickým) jedním písmenem. Je to schválně, protože když dáte vedle sebe tyto oddělená písmena, vznikne jméno – Thea – pseudonym milované osoby. Tenhle kód jsem zaklíčovala mezi slova záměrně, aby se v téhle básničce dotyčná osoba našla v pařížské šlechtě, ale s puncí brněnské „plotny“

Roční doba – jinak hodně redukovaný text dole.

Báseň, která mě napadla "za pochodu" při procházce v pěkném počasí místy, které jsem si oblíbila. Metafora velké osudové (neopětované) lásky, se kterou se každý setká. Reflektuji v ní také šifru, že ta moje láska nechala spoušť v srdcích mnoha lidem, ne jen mě.

Proč?

Báseň je psaná spíše volným veršem a, vznikla jako odpověď v diskusi k jiné básni na webových stránkách. Jmenovala se také "Proč?" a moje „Proč?“ měla být nenápadnou odpovědí na otázky, které ta cizí klade. Mylně jsem se domnívala, že byla napsána pro mne. Od oné osoby. Líčím v ní vše, co považuji za důležité jí sdělit. Je tam moje obdivuhodná spjatost s její osobou za každých okolností. Má mladá nevybouřenost a vůbec to všechno, co mladý člověk prožívá při prvním VELKÉM zklamání a odmítnutí.. Věta: „Vím, že se to už nikdy nevrátí“ je věta, kterou mi ona sama napsala při loučení. Však jediné co bych alespoň od ní chtěla kdy slyšet, je věta: „Potřebuji Tě“ Která by pro mně měla obdobnou váhu jako věta: „Miluji Tě“.

Čekání

Jedna z opravdu posledních básní, kterou jsem pro onu osobu napsala v době jejích 19. narozenin. Myšlenky na ni však už "spěly" ke konci, neboť jsem poznala jinou osobu, která ji měla pomalu, ale jistě později zcela nahradila. Tak vznikla tato poslední romantická rozervaná báseň, která je poslední "fregatou" mé upřímné lásky. Chci vyjádřit, že mně nikdy nemůže odehnat od sebe a zničit můj cit. V poslední sloce má víra v lepší blízkou budoucnost utuchává a zatracuju ji. V posledních verších se ještě upínám k mé chorobné představě a jediné motivací.

:-(

Báseň bez názvu. Popisuji jak je mi v tu chvíli velmi zle. Jak dřívější štěstí a prožitky v mém rodném městě v Brně jsou najednou spíše tíhou.

Noc a den

Tahle báseň je první básni věnovaná už jiné osobě.. Potkala jsem ji současně při rozchodu s mým přítelem, který po čas mého zlomeného srdce z té první mi byl oporou. V první sloce - noc i druhé sloce spatřuji naději a..víc si uvědomuji, že se opět miluji - den. . Připouštím v ní, že bych měla jít dá. Fakt, že se s ní cítím dobře a stává se mi bližší mě hřeje a dává znovu chuť do života.

Lilie

Druhá báseň pro novou milovanou osobu, ve které se vyznávám. První sloka se rozděluje na dvě části. V prvním čtyřverší vyslovuji přání z okouzlení, ale zmiňuji tam pochybnosti a jakési varování, že to stejně nedopadne. V posledním dvouverší si všímám co se děje, když máme milostný kontakt. Chci, aby to zůstalo na věky, jako ve tmě a věčném spánku. Čtvrtá sloka se věnuje tomu, jak na mě působí. Přirovnávám ji ke klidné hladině, do které se ponořím právě k ní. K něčemu co má na mě velký vliv, co mě dokáže zcela očarovat. A posledním dvouverším jí chci sdělit, že ji vnímám jako životaplnou krásnou květinu, lilii,

Zklamání

Jedno sloková básnička, která vznikla z opět velkého zhrzení. Znovu jsem si uvědomila, že jsem měla ráda pouze hlavně já a opakuje se toto zklamání jako poprvé. Opět se musím vyrovnávat se ztrátou naděje se ztrátou lásky, se ztrátou optimismu.

Poslední únos

Podle mne jedna z nejpovedenějších básní. Na první sloku jsem pyšná. Sklidila úspěch nejen u osoby, pro kterou je, ale i u veřejnosti. Celá dlouhá báseň je vlastně o tom, že bych chtěla dotyčnou unést někam daleko, kde by na všechno a na všechny zapomněla a byla šťastná jen se mnou. Druhá sloka ji vyloženě omamuje a "zaklíná". Třetí sloka je sled dějů, které se dějí na pozadí mého unášení. Tyhle děje mění krajinu tak, že se vše transformuje velmi pomalu. Smutné děje pomalu zanikají, zatímco letíme rychle krajinou, ale ve zpomaleném průběhu času pro nás.. Celý průběh básně je rozvleklý a popisný tak, že se zdá být velmi dlouhým snem. Ve čtvrté sloce se snažím oběť únosu uchlácholit. Pátá sloka oddaně žádá, aby si vždy vzpomněla, že jsem ji velmi milovala. V šesté sloce v prvním verši se symbolizují do aromaticky vonících šeříků, kterou mám ráda. Pokračuje probuzením ze sna, kterým celé tohle putování opravdu bylo, jako by únos způsobilo kouzlo vůně šeříků, které jsem jí skutečně dala v noci pod polštář. Ovšem je to jen probuzení z jednoho snu do toho prvního, kde leží na pláži plném oblázků. Ve chvíli, kdy cítí objetí, přitom ji nikdo neobjímá, je pocit, kterým se s ní loučím. V páté sloce se děj přesouvá z této čarokrásné hřejivé vidiny do reality, kde je zima a padá sníh. Zdůrazňuji v ní kontrasty - rudé zimní červánky, černé vlasy té dívky a padající bílé vločky. To všechno se utápí v mlze, ve které se vytrácím pryč jako kočka, ze které vidí už jen její zelenomodré oči. Jako symbol citové nahoty. Avšak v posledním verši slibuji, že na ni nezapomenu.

Křik

Jednotná dlouhá sloka. Tok útrap, které se na mne v osamocených večerech valí. Vzpomínám a je mi smutno, když se mi zdá, že cítím její vůni. Chybí její blízkost, že po nocích osamoceně a dlouho vzlykám. Vzpomínám, že jsem jediné s ní byla to krátké období, po tak dlouhé době trápení z první lásky, opravdu šťastná a plná radosti.. Nebylo mi najednou nic a byla jsem vyléčená z depresí. Ta náhlá absence, je zdrcující. V zrcadlech všimám si stárnutí a podpisů slz na mé tváři. Při doznání, že jsem obětovala své city za ten kousek šťastných chvil, i když se opět ztrácím ve svém vnitřním světě, kde spása byla jen iluzí a přáním. I přes to, že potají do peřin křičím, i kdybych to říkala očima naživo, neuslyším od ní nikdy to stejné.

Tíha

Zde jsem byla v několika verších inspirována cizím textem (z pár písní). První sloka je o apatickém rozpoložení, které jak známo, přichází po citovém rozkolísání. Druhá půlka první sloky je o tom, že se na veřejnosti už za své deprese a smutky stydím a tím se poškozují. Ve třetí sloce si opět uvědomuji svou naivitu v důvěře k lidem ve stálosti citů. Dále jako únik před beznadějí se opět v noci procházím ulicemi a je mi vše lhostejné. V poslední sloce se pokouším té tíhy zbavit, tím, že ji "zamču", že dostanu odvahu se jí vzdát. A chci, aby mi k tomu něco nenápadně dopomohl - průvan vánku adéšť z nebes a smyjí ji ze mě tíhu i apatii.

Rudé lístky a tmavě modrá hlubina

Básnička, která evokuje jeden z mých velmi dávných snů, který se přetransformává do reálných dějů. V první sloce se vše děje v tichosti a nenápadně. Chtěla jsem tím vyjádřit lapidární proměnlivost a intimitu procesů, zážitků a vzpomínek, které na sebe navzájem navazují, aniž by si toho člověk všiml. Snahou této básně je popsat mé raněné nitro a smutné pocity v přírodě kolem mě, zvláště pak opakující se cykly, jako je pád listů – co klesá k zemi je uschlé a mrtvé (tak, jako obrazně i má duše). Verš, který přechází do třetí sloky, je připomenutím, druhé strany mince oné na pohled krásné přírody a něčeho co je dialektické v té chvíli pro mě smutné a falešné. Třetí sloka je proto připodobněním a rozvedením názvu básně. Tedy se v ní objevují barvy teplé (oheň, listí) v kontrastu k barvám studeným (hladina jezera). Zatímco proces hoření, plápolání, spalování je vzrušivý, tak náhle se mění v klidný poddaný volný pád, proměnu ve chladnou ponuru nehybnou hladinu. Dalším přechodem je verš, který roztíná tuhle nehybnou klidnou hmotu a volně pokračuje do čtvrté sloky, která

vyloženě obrazně upadá do hloubek temnoty vody. Nebojím se, naopak jsem zvědavá a se smířlivým stavem mysli přijímám automaticky duševní bolest, která je pro mne už přirozená a stává se mou součástí. Verš „až uteče poslední láska“ symbolizuje něco, o čem si myslím, že se nikdy nestane. Jsem o tom tak přesvědčená, protože stejně jako že už nikdy nepolíbím mou lásku alespoň na týlu, tak ani má láska k ní nezanikne, že používám předponu až - odkazuji tím na citát: Až zvadne poslední růže v kytici, pak tě přestanu milovat.

Rty

Zimní báseň, ač ne klasicky. Popisuji za poslední roky převládající nicotné počasí, kdy panuje bláto, déšť se sněhem, pošmurno a spíše teplý vzduch. Vlastně i obsah básně a její nálada tohle počasí a nečas hodně odráží a ovlivňuje. V první sloce se jedná o mou snahu se vzpamatovat z bolesti. Sice stojím na nohách, jelikož jsem dokázala se vzepřít apatii, ale okolí mi bohužel žádné fikce krásných chvil nedává. Čelím tváři v tvář realitě, kterou vnímám tak, že mě zraňuje. Vidím pesimismus a zármutek úplně ve všem. Neustálý pocit pomalého umírání nějakou nevyčísitelnou nemocí. Jakoby mě pomalu zžíral virus, choroba nesoucí synonymum nešťastné lásky. Být zamilovaná, je jako být nemocná. V druhé sloce mi hlavou pořád běží určité konkrétní vyslovené věty nebo slova rty, které jsem tak málokdy políbila a kterým jsem tak moc chtěla věřit. Ve třetí sloce se snažím nastínit, že něco tak líbezného, jako je milovaný hlas, se lehce může proměnit v opak. Vracím se rychle na mé oblíbené místo, protože jej mám spojené s odpočinkem a je pro mě tak přitažlivé jako droga. Sice ve mně vyvolává také pocity smutku, na druhou stranu se snažím, aby je absorbovalo do sebe, tím že tam zase směřuji. Ze zkušenosti mám zvyk, že melodie, která mi neustále zní v uších stále dokola se zbavím tak, že si ji pustím. Chci ulevit tíze na duši, pak jdu tam, odkud vzešla. Připodobnění v posledních dvou verších třetí sloky, je pak přesně to, čím metamorfuji tuhle tíhu, která se ze mě "vypaňuje" do nebes a rozpouští se. V poslední čtvrté sloce celou tuhle očistu ukončuji degradováním předešlého štěstí, které ze mě vyprchává. A jdu dál.

Už není NIC

Báseň nejlépe přijatá veřejností. Vzpomínám si, že když jsem se ptala učitelky češtiny, mé tety, proč zrovna tahle. Odpověděla mi: „Protože je akorát srozumitelná“ – rozumějte tedy srozumitelná právě i pro ostatní, krom mě. Asi tudíž není potřeba ji nějak květnatě popisovat.

Kdesi, cosi, kdysi

Snůška neoblomných pocitů a zármutků, které neošálím a které prostě musí ven. Tahle substance veršů z různých dnů vznikla v době, kdy jsem milovanou osobu opustila.

Jaro

Jelikož je to mé nejoblíbenější roční období, nechávám se i zde tradičně strhávat všude přítomným opojným okamžikem probouzející se přírody i lidí a vnímám to všemi smysly. Zde také poprvé zmiňuji, že jsem z nešťastné první lásky začala kouřit. V polovině básně jsem se pokoušela potlačit pocit záště a domoct se radosti, že vlastně nic neskončilo zle. S tou druhou láskou jsem obnovila přátelství a já si dala za úkol, tohle přátelství udržet.

Víla

Tahle Báseň (schválně píši velké "B") je mou vlajkovou lodí celé mé básnické fregaty. S touhle básní jsem nejvíce spokojená. Není dlouhá a má spád. Dle mého názoru je opravdu dobrá a jedna z nejlepších, co jsem kdy napsala. Nejspíše díky tomu, že je inspirovaná filmem od Karla Kachyňi, Malá mořská víla, kterou napsal H. Ch. Andersen. Není rozdělena do slok. Děj jednotlivých čtyřverší plyně navazuje. Až na posledních pět veršů má báseň střídavý rým. Ústřední postava - Víla představuje, jak jinak než mou osobu. Doléhá na mě stejná tíha z nenaplněné lásky a z pocitu bezradnosti, jako na onu Malou mořskou vílu. Ona se pro lásku obětovala. Byla s princem do poslední chvíle, než se naplnil její osud. Dokonce jej i princeznu zachránila a sama nakonec zahynula. Já to v téhle básni, v tomhle období cítila stejně. Pro lásku bych se obětovala, pro ten pocit osamění a samoty, kdy má milovaná osoba sdílí svůj život s někým jiným. I když jsem s ní byla v kontaktu, zraňovalo mě, co mi sdělovala. Věděla jsem, že je pro mne již nedostupná a zadaná a já si tak přála jí být zase tak blízko jako ze začátku. Poté píši o dřívější společné cestě, kterou jsme se vydaly spolu, když nám oběma bylo nejhůř a navzájem jsme si pomáhaly a podporovaly - nyní po ní kráčím sama, těmi samými místy (jak reálnými místy tak i místy temnými v mé duši, které znovu bez ní prožívám). Proto následuje zákeřné bodnutí do zad, ne však od dívky, ale od života. Na hrudi má víla mušli (ve filmu) i já ji tady mám jako pojítko k minulosti. Na konci básně pak porovnávám hlas té druhé s malebnou hudbou, který je tak něžný a milý, jako ta nejkrásnější melodie ze všech. Objímám ji taktéž s obrovskou vřelostí, stejně jako víla objímala svého prince, když nemohla mluvit. Báseň ukončuji šepotem z moře, které ji už pohltilo a nyní už jen šeptá vzpomínku na ni.

Prohrávám bitvy, prohrávám válku

Minimalistická báseň s co nejmenším počtem slov, stejně jako u básně „Kráva“. Ale zde chci zachytit absurditu skutečností kolem mě. Verše a syntaxe je celkem surreálná. Každá sloka začíná a končí stejně, abych tak víc podtrhla stereotyp, který mne provází, jakousi spirálu banalit, kterých si všímám a zaobírám se jimi v mysli, v hypnóze, bludech nebo šílená. Verš „bláznivá sugesce“ je ukazatel polovičního zešílení, kdy sugesce znamená vštípení nebo klamně vsugerování něčeho, co není pravda. Bláznivou sugescí míním předešlé všechny moje lásky.

Úsměv

Báseň jsem psala, když jsem se loučila s Brnem a některými lidmi z něho. A také se tak stalo. Tuhle básničku jsem jí věnovala, když jsem jí dávala dárek k narozeninám o tři dny dříve. Byla jsem opět ustavičně smutná z hodně věcí s ní spjatých a řešila jsem to útekem k rodině na maloměstě, kam se vracím utišit své dumky-žalky. Báseň se odehrává v květnu, jak je patrné v jednom z veršů třetí sloky. Též se děj odehrává v mých představách při západu slunce. Ve skutečnosti jsme spolu strávily téměř dva celé dny a rozloučila jsem se, až co nejpozději to šlo - večer. První, druhá a třetí sloka jsou dosti popisné a tudíž jasné, proto netřeba rozpitvávat jejich symboliku a význam, obsah je pochopitelný. U čtvrté sloky prozradím, že se týká stříbrných náušnic, které jsem jí věnovala. V páté sloce na konci přiznávám, že tak činím nerada, ale s pocitem, že je to správné. Vnitřně to cítím jinak, ale smířená odjíždím pryč s vnitřním klidem, že jsem sdělila vše, co jsem měla na srdci.

Pád

Po rozloučení mi bylo velmi zle, jak mi snad ještě nebylo, i když jsem byla s rodinou. Vzdání se starého stylu života mne dodatečně zatížilo. Ve chvíli, kdy jsem tuhle výpověď, plnou obskurních vyobrazení a popisů, jejíž hlavní jediná skrytá myšlenka je černá, psala jsem ani netušila, že o několik dní později se velmi přiblížím tomu, o čem tam píši. Už samotný název vypovídá o předvídané události, která se mi obrazným způsobem nakonec stala. Nechci tím říct, že jsem si předpověděla nějakou tragédii, faktem však zůstává, že obvykle to nad čím přemýšlíme, si postupně sami nakonec přivoláme. Jak se praví: „Máš strach, že můžeš být obětí? Pak ji skutečně budeš“ Tahle báseň čerpá také dosti ze snových výjevů. Začíná paradoxem - jinotajem, či absurditou,, pokračuje přes výčet různých klamů, ale už jsem je viděla ve snech a zároveň mezi řádky namíchávám koktejl černých myšlenek fantazií o vlastní smrti a končí smrtí samotnou a vstupem do věčného snu.

Jasněnka

Milostné vyznání. Po dlouhé době jsem obnovila vztahy s onou osobou. Tahle báseň vznikla ve chvíli těžkých depresí a úzkostí, které mě postihly. Ovšem publikovala jsem ji, až po dvou měsících obnoveného kontaktu. Je to též doposud nejintimnější báseň celkově.

Eloise

Básnička, kterou jsem napsala o letních prázdninách min. rok. Vznikla tak říkajíc na zakázku od mé tehdejší lásky. Napsala mi několik slov, které chtěla, aby se tam objevily, a tak jsem napsala další báseň, tentokrát ne jen o ní, ale o nás obou. Název vyplývá z filmu, který jsme spolu sledovaly. Také zde se objevuje erotické napětí vzájemné přitažlivosti. - dvou víl .

JÁ

Velmi důležitá báseň, kterou jsem napsala v den svých narozenin. Nejspíše díky tomuto magickému dnu jsem byla plná inspirace. Přehršle různorodých metafor a obrátů tvoří součinný výčet vstřebaných vlastností, kterými bych si přála oplývat pro svou životní lásku. Vynechávám „osudovou lásku“ protože se stala minulostí a také je pro mne méně významná při celkovém zhodnocení, nežli láska životní. Láska osudová alespoň v mém případě se stala pomíjivou, ale měla jsem ji potkat a poznat, takže velkou úlohu v mém životě sehrála. Protože se ale k ní nevracím a jdu dál, vyřkávám přání, platící pro lásku životní, která se mnou bude po zbytek života nebo alespoň z velké jeho části. (jsem již rezervovaná), jelikož jsem ztratila víru, která vydrží do smrtelného lože ve stáří. Tahle báseň má dotyčnou začarovat, zaklet tak, aby mi sama usnadnila opětovné znovu hledání životní lásky. Vystupuji v ní téměř jako čaroděj, který disponuje všemožnými smyslnými a i nadpřirozenými schopnostmi, které se svou charakteristikou řadí mezi schopnosti k sobě připoutat člověka nastálo. Není zde vůbec potřeba dlouhosáhle vysvětlovat vybrané verše, jsou napsané srozumitelnou formou. Nerozdělila jsem ji na sloky záměrně, neboť chci, aby báseň působila jako smršť tryskající z podvědomí, z celé mé osoby při její představě, aby působila celistvým uceleným dojmem, téměř jako věštba nebo prorocství. Je rozdělena jen na dva větší celky. První část končí prvním, tzv. falešným závěrem (analogický pojem v hudbě, - hudba vygradovala a přiměje nás si myslet, že je to konec, ale po chvíli ještě dozní úplný závěr.). Závěr je optimisticky laděný či vize. Nastává pauza a začíná část druhá, poměrně intenzivnější. Jako bych přidala "oleje do ohně" se s ještě větší vervou vydávám všanc beze studu na pospas veřejnosti s

nejtajnějšími touhami. Také obsahuje varování, že pokud se něco stane, pak o mě životní láska přijde, konec je oproti konci první části pesimistický. Je to záměr, poněvadž jsem již nadobro skoncovala s věčným podceňování sama sebe a své důstojnosti. Tímto varováním chci jasně světu sdělit, že mám svou cenu, pýchu a především důstojnost a že je možné, že až dotyčná zjistí, co ve mně měla, může být už pozdě.

Jednou večer

Báseň o kontraverzích lásky. Byl pozdní večer, začátek října a já se vracela s pocitem bezradnosti a velké ztráty. Po hádce s milovanou osobou jsem nostalgicky vzpomínala na bezstarostnost dětství. Pohled na neustále měnící se okolí kolem mě i moji neschopnost najít pravou lásku, která mě bude milovat stejně jako já ji. K posledku hovořím o vlastní smrti a zachování vzpomínek nejen na mě, ale na všechny ty příběhy, které mě potkaly a které jsou a zůstanou v duších i těch lidí, se kterými jsem je sdílela, pokud už já nebudu žít. Doufám, že přežijí v těch lidech, v místech kde jsem trávila čas. Báseň je neukončená, nemá pointu. Končí a zároveň začíná.

Kočí Večernice

Báseň původně psaná s italskými slovy. Psala jsem ji při krátkodobém pobytu v Itálii. Je směsicí obdivu i záludné pomíjivosti. Jako obvykle obsahuje různá připodobnění, tentokrát se jedná o marcipánovo-čokoládovou pochoutku, která jinak opisuje krásu milované osoby pomocí slastných chutí. Říkávala jsem jí Večernice, leč díky tomu co udělala, vzniklo přizvisko – “Kočí“ – neboť kočky bývají synonymem svéhlavosti a nestálosti. V druhé polovině básně pokračuji tvrzením, vyznívajícím jako odsouzení, ačkoliv to tak ve skutečnosti není. Zášť, zcela jasně vyčnívající z každého dalšího řádku, vzlíná konečně napovrch a zahaluje tak celou básničku do oparu jakéhosi osočování. “Tváře jako bambulky“ – roztomilost. I zde se poté objevuje slovo, které neexistuje – úsměv perutěnky – zcela smyšlené připodobnění k něčemu jako ratolesti, i když kořen slova je “perutě“ – křídla, v tomto případě vzniklé slovo perutěnky – chmýříčka, které hebce šimrá (svádí a způsobuje blamáž pravdy, která je falešně peříčkama zastřena) a jelikož slovu předchází “úsměv“ jde tedy hlavně o něj, tzn. o úsměv chmýříček/peříček, kterým mne klame. V posledních verších je zvrát. Prozírám, jakmile pomine noc, ve které jí jde svádění nejlépe. Uvědomím si, že to bylo pouhé vzrušující rozptýlení, které se zaniklo denním světlem v saze.

Motorika

Druhá báseň psaná italskými slovy češtinou. Vypráví o odhodlanosti učinit velkou změnu. Spíše než o báseň, jde o k písni. Byla jsem totiž textem písni inspirovaná. V češtině zní trochu kostrbatě a působí dojmem, že jednotlivé verše na sebe vůbec nenavazují a to byl také záměr. Chtěla jsem v této básni udělat kontrast nejen v jejím celku ale i v jednotlivých verších, proto se nerýmuje. Není zde žádné přirovnání ani personifikace, pouze výčet faktů, rozhodnutí a povšimnutí.

Voliéra

Jedná se o báseň, kterou přezdívám „mixér“, protože používám cizí, nebo přejatá slova. Chtěla jsem tím docílit hrozivého, dramaticky působícího až mrazivého dojmu, aby čtenář pocítil „zavanutí chladu samotného kosmu“.

Strach2

„Nepopsatelná úzkost, o které jsem se přece jenom pokusila něco napsat“ Vnitřní napětí. krátkodobé, náhlé a velmi silné. Velmi často jsem zatínala pěst a zuby z toho samého důvodu, jako když pocítíte skutečnou fyzickou bolest.

Cyklon

První básnička napsaná na zakázku pro spolužačku. Souhrn myšlenek a vět plných jinotajů a paradoxů, které mě při psaní napadaly, ale též i kousek snu, co se mi zdál – třetí sloka „chvalozpěv“ ke spolužačce, k její laskavé a hodné duši. Původ spočívá v dobách, kdy jsem studovala SUPŠ UMPRUM v UH a po létech jsem se zde ocitla na pedagogické praxi. Jako klauzurní práce zde byla vystavena fotografie krásných šatů, které navrhla právě tahle spolužačka a kolem které jsem tehdy každodenně procházela. Osobně jsem jí však poznala a spřátelila až na vysoké škole v Olomouci. Byla jsem opojená touhle náhodou, že jsem to zapojila i do básničky pro ni, viz čtvrtá sloka. V páté sloce si ji představuji v elegantním roláku sahajícím až po bradu, který má krásnou petrolejovou barvu, neboť je to má i její oblíbená barva a hodí se k ní.

Fokus

Druhá z pěti básniček pro spolužačku. Opět jsem „zakódovala do dvojité ‘šifry‘ kombinaci cizích slov, paradoxů a jinotajů. Vyjádřila jsem obdiv ke schopnostem působení na moji psychiku ve všedních dnech. Modrá aureola její oblíbené barvy charakterizuje můj způsob

vidění její osoby. Strávily jsme spolu spoustu času a hodně mi v mých problémech pomohla. Ozřejmím slovo v posledním verši “vroucno“. Je opět vymyšlené, zkrácené, je to slovo, které shrnuje vřelý, přátelský a pevný vztah, chcete-li pouto, které je založeno na důvěře a podpoře.

Tulák

Třetí báseň pro spolužačku, která mi byla sympatická. Zklamaná z lásky jsem nespátkovala nic než jen prázdno, pustotu a velké osamění. Povšimnutí si půvabné spolužačky, která byla v naší skupině, mě alespoň mimoděk přinutilo k úsměvu, protože na půvab se vždy příjemně a hezky dívá. V druhé sloce už opatrněji zacházím s mým vizuálním okouzlením. Žádný cit se neprobouzel, ale dávka sympatií „zahřátí“ v tuhé zimě - alespoň očima. Je to sled poněkud složitějších obrátů. „Mé tělo v katatonické permutaci“ – je domnělá závrať vyvolaná frustrací psychické potřeby, spasení v něčích pohledech, slovech, v náklonnosti a kontaktu se mnou. „Usměrňuje direktivní uniformní žaket“ – není nic jiného než můj zimní kabát, kterému říkám „Ostrava“, který mám s ní spojenou neboť mne, obrazně řečeno, usměrňoval v nějakých okázalejších gestech vůči spolužačce, jako sebekontrola. „Paže prolínají emočními difúzemi“ – v osamění s hudbou v uších dávám volnost gestům mého těla, obzvláště svým rukám. Tím uvolňuji mou sevřenou mysl a duši do éteru pokaždé, když mám nutnou potřebu psychické hygieny s uvolňováním emocí. „Nohy vinou ve smršti rytmických raket“ – radostné, bláznivé poskakování, při náhlém návalu euforie, pramenící kdoví odkud z nitra a vydávající se navenek skrze chůzi. „Děravá košile“ je synonymem mého neovladatelného povědomí v mé hlavě. Samo se tak pro pozorné oči ostatních prozrazuje a jiskry, jež jsou zmíněny jako první slovo v prvním verši, jsou jeho viditelným projevem. Vítr co se mi opírá laškovně o záda a lascivní noc pomáhá pozorovatelům v mém okolí. Jejich očarování v tuhle magickou chvíli mým prostoduchým podvědomím a lépe vyvěrá na odívání nebo i na posměch. Jak známo za naše útrapy si můžeme většinou sami. Verše symbolizují mé vlastní rozpolcené uvažování, které si svévolně, jak jsem psala, dělá, co chce. V podstatě jej obhajují – ze světa všech pokladů, rozumějte ze světa všech možných duší. „A řítí se po skluzavkách“ – má spontánní a prudká povaha zařídí to, aby rozporuplnost byla zřejmá. Na konci líčím pozorování a zaujetí člověkem, kterého si všímám mezi davem, zatímco se ve mně odehrávají všechny ty dříve uvedené hřejivé pocity. Vše je jemně zahaleno do hebké košile, někdy bílé, někdy černé, ostatně takové, jakým je život sám.

Klubko

Básnička pro slečnu učitelku, která naši skupinu učila v doktorandském studiu. Vyjádřila zájem o báseň, když se dověděla, že píše pro spolužačky. Snažila jsem se napsat báseň co nejlépe, dobře jsem ji neznala, ale z té trochy, co mi o sobě napsala, jsem měla materiál k tomu, abych napsala text. První sloka popisuje její vášeň pro cestování a objevování nových a jiných kultur. Má ráda květiny a výtvarnice jako já – proto na konci tuš. Druhá sloka symbolizuje její hodnou a milou duši, která jako kouzlem všechny a všechno obklopuje, každý i vlajky těch dalek, jí má rád když se loučí a vrátí domů. Třetí sloka opěvuje její empatii, pochopení a vnitřní krásu. Je jedinečná tím, že z ní vystupuje klid, který blahodárně působí na mne, když ji potkám. Ve čtvrté sloce si jí troufám tykat (v reálu ovšem ne). Víím, že měla v tom období také problémy se vztahem a tak jsem se zde pokoušela naopak jái “pozvednout oči“. Píše at’ se nebojí oslovit někoho jiného. Děj čtvrté sloky se odehrává v zimním období a jednoduše nabádá, aby měla své srdce otevřené nejen pro přátele, ale i pro lásku a nový vztah. Třebaže to bude někdo, kdo ji zaujme ve všedním dnu nějakou maličkostí – třeba krátkým pohledem a darováním úsměvu. Poslední sloka navazuje. Snažím se v ní dotyčnou přimět vnímat svět v zajímavých obrazech, souvislostech a paradoxech, poněvadž si myslím, že to uvolňuje a obohacuje. Poslední verš je inspirován zdrojem nezjištěného původu, avšak tahle myšlenka se mi líbila a hodila, že jsem ji použila na úplný konec.

Phoenix (Astrid, Vepar)

Báseň je dosud nejrozsáhlejší ze všech. Pojednává o mém zármutku z jednání lidí. Píše o sobě ve třetí osobě. Personifikuji se zde do fluida – co je vyprázdněné bez citu a zlé. Samotný název nese jména tří démonů, z nichž jsem Phoenixe pojala jako hlavní. Báseň není potřeba rozklíčovat, neboť je napsaná srrozumetelně. První sloka je o mojí přeměně do obludy, která se mění z člověka v noci do monstra a o kterém nikdo nic neví, co se s ním děje. Druhá sloka tuhle přeměnu vysvětluje jako předvídatelnou. Je o mých nočních toulkách zákoutími města, jako reakce na trápení a zlost. Třetí sloka je o zanedbaném zevnějšku. Mám zpochybněnou důvěru v lidi, jak jsem se zklamala a - “otisky“ v tváři. V dalších slokách jde o generování násilí na nevinné lidi. V mojí mysli. . Jsem všude a nikde, jsem vidět a cítit v každém člověku, který mi kdy ublížil, Obzvláště konkrétní dvě osoby, na které jsem byla rozhněvaná. V předposlední sloce jsou kontrasty mezi dobrem a zlem. Mám v sobě pořád obojí, ale v té době převládalo to druhé. Varuji zde, že ač mohu působit pořád stejně hodnou povahou, mohu bodnout v impulsu do zad, protože láskyplný cit ze mne vyprchal. . Poslední sloka je o společnosti takové, jakou je. Okolí, prostředí, zprávy v televizních novinách, články, diskuze, hádky, veřejné dění, nehody a tragédie, zkažená společnost a morálka,

posunutě hranice toho co je normální a co už ne, uvolněné mravy a zánik etikety a slušného chování, promiskuita. Tahle báseň je o znechucení nad světem.

Rychlík do Brna

Básnička napsaná ve vlaku při cestě z Olomouce do Brna. Ve vlacích a MHD často propadám melancholii, vzpomínám na lidi a zážitky, které se už nikdy nezopakují... Přirovnávám průběh života k jízdě vlakem. Rychlý pohyb vlaku a krátké události za poslední dobu v tom okamžiku pociťuji jako pomíjivé.. Druhá sloka je citovaná myšlenka z jednoho filmu . Tahle ta věta se mi utkvěla v hlavě po dlouhou dobu v celém období prázdnoty. Odráží unavenost, zahambenost, rezignaci, zklamání a otrávenost. Třetí sloka obsahuje černé myšlenky, že odhodlání skonat se stávalo větším a větším spolu s rostoucím strachem. V druhé části sloky vyjadřuji obrovské napětí mezi tím, co mne svádí a tím v čem se ztrácím. Přirovnávám Brno k černé hlubině, která se objevuje v mých snech jako varování: Prozkoumám-li nepoznané, nebezpečné, hrozí mi nebezpečí a zánik. Touha objevovat a pokořovat tajemno a temno soupeří s pudem sebezáchovy. Poslední věta vysvětluje proč to je. Láska s nenávisť jde ruku v ruce, vždy. Je to jako jing-jang. Kde je dobro, je i zloba, kde je láska, je i nenávisť. Dialektika a střet protipólů je obsahem všeho a všude a báseň se na to pokouší poukázat.

Polárka

Je třetí básnička pro osobu, se kterou jsem se náhodně setkala v v kině na filmu s příběhem, který mě ovlivnil, očaroval a inspiroval. Při dalším náhodném setkání jsme nad filmem projevili shodná hodnocení. Spatřovala jsem v ní záchranu i znamení začít znova. Zalíbila se mi, vznikla tak říkajíc láska na první pohled. První sloka je přímo o prvním dojmu, který ve mně zanechala. Hlodala ve mně ovšem předtucha nedobrého konce, nedobrého souběhu budoucích událostí. Druhá sloka je přání na dalších setkáních se s ní více sblížit. Třetí sloka je o osamění v ulicích, kterými procházím. Ve čtvrté sloce naslouchám moři z mušlí, které mám po dědečkovi. Pátá sloka začínající větou: Vidím plout starou vetchou bárku - znamená, že cítím přicházet minulost, která by mi mohla mou dívku vzít, a tak honem líbám krásku, zakletou ve hvězdě, kterou jsem našla. Věta: Než spočine mé světlo ke spánku – myslím tím mou poslední znovu vzkříšenou naději. Poslední sloka, na tu jsem pyšná asi nejvíce z celé básně. Políbím zrovna mou hvězdu, protože v předcházejících vztazích jsem se zmýlila, zklamala a nenašla v nich to, po čem toužím. By podobna večerní světloňošce – je tou, která nese pochodeň světla naděje a víry, že mé srdce opět vzplane láskou. Políbím Polárku. Poslední sloky jsou o povrchnosti mužů a znamenají, že s nimi mrhám čas.

Kouzlo

První básnička pro Rusku.. Je to první báseň, kterou jsem použila pro hru na schovávání obálek se sděleními básněmi v úkrytech města. Začali jsme ji hrát už o několik roků dříve, ale z jinými lidmi. Tahle byla první od té doby. V první sloce je dojem, když jsem ji poprvé uviděla. Druhá sloka je představa o ní jako o dokonalé kombinaci černých vlasů a černých očí. Třetí sloka je o klidu, který mi nastává v duši díky ní. Všechno kolem je najednou zase o něco hezčí, když si představuji s někým strávit krásné chvílky. Jsem veselejší, ani k tomu nemám zjevný důvod. Pomyslím si, až začnu být smutná, mám si na ni vzpomenout a na naději. Čtvrtá sloka o nové vidině vřelého, kamarádského vztahu. Představuji si ji často v černém kabátě jako ruskou elegantní anarchistku, jak na mne čeká na rohu Mahenova divadla. Ten pohled na její postavu „mlze“ – rozumějte v pouličním ruchu uprostřed všeho a všech, mě tak očarovává, že se vydávám jen a jen za touto tajuplnou postavou, která ve mně probouzí tolik otázek.

Kalafuna

Druhá básnička pro Rusku. Šlo o „znovuzrození z popele“, uvolnění, první sloka je proto povznášející. Druhá sloka je obdobná. Jakoby se mé nitro chtělo zachránit a spatřit v někom smysl života. Proto ji přirovnávám k naší chráněné oblasti – Pálavě. Třetí sloka je pokračováním. Čtvrtá sloka naznačuje světovou stranu, odkud slečna přišla. Tím mocným živlem, který mi v básni „změní směr“ je v podstatě sníh, o kterém tam v náznacích a hádankách píši. Tím sněhem je i zároveň ona. Pátá sloka popisuje, jak i přes ten prudký vpád, mě její osoba léčí ze starých ran. Přirovnávám k hadu na stromě depresi v mé hlavě, smutek a žal v mém srdci. Je něco jako rytíř, co mě přišel mečem vysvobodit z růží a obvázal mi rány z trnů.

Běžcův pláč

Pesimistická, smutná báseň. Ruska se vrátila zpět na Kamčatku a docela smutně jsme se rozloučily. Přála jsem si, abychom se znovu setkaly. Ovšem vytratila se podobně, jako předtím. Tahle báseň je písní od jednoho rumunského, zpěváka. Vyšla zrovna ve chvíli, kdy se vrátila na Vánoce zpět do Ruska a hned jsem si ji oblíbila. Text té písně mi je v mnoha ohledech blízký a též samotná baladická romantická melodie je přesně onou substancí, kterou nesou i mé pocity, slova, myšlenky a činy.

Hrdlička, Hněv, Hůl, Včelí bodnutí, Krůpěj

Pětice básniček, kratšího rozsahu. Vznikly na konci roku 2015 a začátkem roku 2016. Jak již názvy napovídají, jedná se o básně s pochmurným dějem / obsahem. Nebyla jsem věru moc plna optimismu ani přílišné naděje. První z nich, Hrdlička, je o mé osobě, o bílé andělské hrdličce, jak pod tíhou špatných událostí chřadne a klesá k zemi mrtvá. Má jednu větší sloku a střídavý rým (A,B,A,B,. Druhá básnička, Hněv, je o hněvu na společnost, o povrchních lidských vztazích, o lásce, o partnerském, rodinném životě, o kultuře, o právu a spravedlnosti, o vlastenectví apod. Třetí báseň, Hůl, je opět posmutnělá báseň o jedné sloce. Já jako hůl, co je zlomená padá bezvládně do propasti ničeho. Odehrává se v zimě, kdy ještě ale nenapadl sníh. A já čekám až se tak stane, aby mě utajil, aby utajil mou zčernalou mysl a duši, která je poznamenaná velkýma bolestma a trápením, aby ukryl tu velkou díru, co mi zbyla v srdci a do které zároveň padám. Včelí bodnutí tak trochu navazuje na Hrdličku (poslední verš). Je o tom, že mě dusí už jen vzduch, který vdechuju, neboť je plný složitých a komplikovaných věcí a já pozbyla naději a výdrž. Krůpěj je báseň, jež ukrývá myšlenku, že neviditelné věci (drobný úsměv, světelný paprsek) v sobě nesou odpovědi a pravdu o tom, co je mezi nebem a zemí. Zapsala jsem zde poselství, že být zdánlivě obyčejné momenty může všímavý člověk zpozorovat a vidět v nich odpovědi na své otázky. Kritizuji zdánlivou nevinnost mladých dívek, které podléhají hedonismu, promiskuitě a postrádají větší podíl morálky nebo etiky.

Světlo černého dýmu

Je zkrácenou básní Phoenix. Z mého pohledu je tato verze výrazově koncentrovanější. První sloka se týká popisu, kde všude se neviditelný přízrak vyskytuje. Má za úkol vyděsit čtenáře a v podstatě se jedná o padlého anděla. Druhá sloka - Odehrává se v ní něžné, jemné zacházení přízraku s múzou, které je ale zrádné a mění se v nebezpečí. V tomhle ději vystupuje přízrak jako zástupce dobra, o jehož vlastnostech je psáno ve střídavém rytmu a také zástupce zla, o jehož vlastnostech i činech pojednává většina veršů. Jediné dva verše, v kterých můžeme nalézt něco pozitivního, jsou ale formulovány spíše jako bolest a zranění. Jsou tedy současně degradovány. Třetí sloka obzvláště v druhé polovině sabotuje třetí pozitivní děj – šustící větve stromů – každý chápeme spíše tajuplně, líbezně, leč v tomto případě naopak znamená, že se děje něco krutého. Též název plynule navazuje na druhý verš – a tím tak naplňuje rým střídavý hned ze začátku. Modalita ve: světlo černého dýmu a dým černého světla, je též obsazena v básni s názvem “Polárka“, tam jsou zastoupeny oba nonsensy, zde jen jeden, první z nich – název básně.

Ticho

Předposlední, čtvrtá básnička o Rusce. Je nejkratší a nejtajemnější. Zároveň si v ní uvědomuji už konečně, že ani tentokrát nepůjde o nic stálého. Zanechala světlou stopu. Mám na ni milou vzpomínku, i když v této básni končí děj tragicky, jak jinak, než že symbolicky v ní utápím své naděje a opět kus sebe. Ještě je spoutána nadějí a představou setkání. Není rozdělena na sloky. Je to pospolitý churavý děj, jehož výsledkem je řetězová reakce návalu smutku. V záklonu zády padám do vody (inspirace scénou z filmu Kytice, v baladě Vodník). Ve chvíli kdy padám a má duše se vydává všanc osudu, v ten určitý ‘‘zpomalený‘‘ a silný okamžik, začne padat první sníh.

Melánž

Poslední básnička, pátá v pořadí, o výše zmiňované. Je opěvná, neboť jsem mínila ji ještě aspoň jednou vidět. Málem jsem zapoměla zmínit, že jsem s ní plánovala jeden můj projekt do školy. O tom píše více v oddílu Pedagogická část, návaznost na předchozí projekty. I tahle báseň je v jednom celku a nerozdělená na sloky. Popisuji, jak jsem uprostřed města a najednou zahlédnu přede mnou siluetu připomínající onu dívku. Pozastavuje mě červené světlo na semaforu, které mi nedovolí vykročit. Přirovnávám zde semafor k osudu. Tak, jako mě nenechal při souhře náhod přijít k oné osobě, tak mě odděluje od protilehlé ulice, kde se mi osoba ztrácí. Dál putuji po ulicích a lepím básničky po zastávkách, po sloupech. Pak se obracím vzhůru k nebi v podobě modliteb ‘‘navždy vtisknutých‘‘ někam do reliéfu na kostele sv. Petra a Pavla v Brně. Obratem se opět vracím na začátek k semaforu a snažím se jej ovlivnit aby přepl na zelenou dříve, než mi dotyčná zmizí. Uvědomuji si, že tohle mé přání je naivní, proto vzápětí píše, že se mi semafor potajmu nejspíš ‘‘chechtá do tváře‘‘. Dva následující verše jsou o marném přemýšlení, neboť až budoucí čas ukáže, co se v minulosti stalo. Báseň ukončuji opětovným ‘‘popěvkem‘‘ dívčinému šarmu.

Likér

A přesouváme se do poloviny února. Tahle báseň je dosti temná. Je krátká a není rozdělena na sloky, i když její pomyslné dvě části vnímáme při čtení i tak duálně, odlišně. I díky jakési vizuální formě, kterou udává profilace zakončení řádků, se báseň dělí na dvě části. První část se tedy týká toho, jak podroušená a rozčarovaná se vydávám vstříc nočnímu Brnu, ulicím a nočnímu životu (v nepřesném slova smyslu, jen z pohledu pozorovatele, nikoli požitkáře). Deklaruju tam fakt, že své rodné město znám opravdu dobře. Díky častým, několikaletým procházkám (v podstatě od začátku psaní básní, což už jsou v této chvíli čtyři roky) mám

Brno tak důkladně prochozené, byla jsem téměř všude, že si troufám tvrdit, že jej velmi dobře znám. Brno je malé a velmi dobře propojené. Dá se v něm chodit pěšky od konce ke konci, od kraje ke kraji, téměř. Již jsem před tím zmínila mou nejčastější trasu – Bohunice, Obřany, kde cesta z jednoho do druhého až po nejzaší místo před lesem, je dlouhá asi 12-12 km. Cesta zpět též tak stejná, ale někdy jsem změnila směr a vydala se nazpátek jinudy. Zkrátka kolem 20 km jsem kdysi chodívala celkem často, ne ale každou vycházku. Někdy jsem se svezla šalinou třeba do půli cesty, někdy jsem jela na kole. Tedy fascinace objevením faktu, že jsem se vždy z každého koutu dostala zpět sama domů bez ztracení se a fakt, že kdekoliv na mne čekala případně šalina nebo trolejbus s autobusem, mě jednu dobu dosti uchvacovala. Jednak jsem ventilovala procházkami svou rozhozenou psychiku a neuspořádané myšlenky a jednak mi to přineslo pohyb, který jsem cítila, že potřebuji. A jelikož se mi špatně běhá, dávám přednost jednoznačně chůzi nebo jízdě na kole. To už ale odbočuji. Ještě verš: „každé zároží temných brněnských plenérů“ znamená, že znám opravdu téměř každý zapadlý kout. Slovo „plenér“ je tu uvedeno jako umělečtější zástupce slova krajina, reliéf, urbanismus, jak chcete. Nyní tedy druhá část básně, se týká mé snahy ty emoce nějak v tím městě rozpustit a vrátit se domů tzv. vyventilovaná. Jinak řečeno tedy mikrovlny hlasu, co se odráží od světél aut – potichu uvnitř sebe křičím anebo si zpívám potichounce. Z důvodu, že jsem „zmátaná v barvě krásných pout“ – tedy pochopte v něčem, co je krásné, ale dosti dusící a svazující. Já to pociťuji a pokouším se z toho nějak po svém dostat. A poslední verš: Teď znale plave v melase mrtvých likérů – je závěr, kde popisuji zkrátka pocit, že už jsem snad prokletá, pročpělá tou tíhou, smutněním a šířením se, že už se to všechno topí ve sladkobolné černé břečce, melase (která mi nikdy nechutnala mj.) a je natolik pro mě zraňující, až je to něco jako mrtvá bažina, ve které se utápím, a není snad konce. Takže něco co je krásné, mi zároveň ubližuje, a tak to bylo vždy. Z toho pocitu já začala žít, z toho samého jsem vnitřně umírala.

Záklon

Básnička, vzniklá den po Likéru. Je tedy mnohem delší, ovšem stejně jako báseň Likér vznikla z rozlícení se nad společností a lidmi. V zdobě, od začátku roku se ze mě tak trochu stávala leckdy moralistka, která dost kritizuje to lidské pokolení dnešní doby. Teď už jsem na tom jinak, uvědomila jsem si, že lidé selhávají od Starověkého bohémského Říma a tudíž není příčina a důvod se nad pochybným jednáním některých lidí vůbec už pozastavovat a nechat se tím urážet. Báseň má za úkol pobouřit na oplátku společnost, kritika, co se tam objevuje je natolik zřejmá, že ji беру jako atak celého systému. Přelidnění, neinformovanost, nevizuálnost, přeproduktovanost. Zkrátka všeho je moc, všeho je přešle. Jsem vnímavý a

všímavý člověk, citlivý a pozorující. Proto se v této básni odráží přehlcnost informacemi z okolí. Lidé, mocní lidé, velké korporace nebo nevím kdo, dělá z obyčejných lidí stáda tupce. I v jednom z mých Dopisů Vincentovi popisují problém přílišného výběru. Snad ani není potřeba tuhle báseň nějak popisněji přibližovat a vysvětlovat. Je natolik stručná a popisná, že určitě každý pochopí, co v jakém verši myslím. Časem tahle báseň dokonce podstoupila ode mne zásadnější korekturu a cenzuru, a myslím, že ku prospěchu. Nejvíce se mi líbí poslední sloka a hlavně její první trojverší. Vyjmu jej a hodlám použít jako vlastní citát. Mimo jiné v poslední době spíše již tvořím citáty, jsou kratší, výstižnější a stručnější. Dovedou umělce lépe reprezentovat, protože nikomu se nechce číst dlouhé básně o témže a tom samém. Proto v této poslední sloce naznačuji od čtvrtého verše až po poslední, že končím s psaním básní a všeho, kde bych se měla potřebu vyjadřovat. Vše končí stejně ve “slepé uličce“ – jako originálnější a osobnější metaforu jsem použila: „jako hřebík v panelu mrtvý“ – znamená stejně ta má poezie svět nezmění.

Pohled

Je poslední z tzv. “Únorové trojice.“ je psaná na konci února 2016. Je nejvíce mlčenlivá – krátká. Už jsem neměla ani co říci, vše už bylo vzneseno, řečeno a ujasněno. Už jsem byla natolik otrávená světem a bytím samotným, že jsem ztrácela energii tenhle smog kolem mě a ve mně nějak komentovat. Viděla jsem vinu nejvíce v Brně. To mne vždy nadchlo i zlomilo ve dvě. To mne vždy povzneslo i začarovalo do útrap a soužení. Proto hned na začátku vypichuji, jak distingovaný a asertivní mám pohled na toto město. Takový jaký jsem jej v tomto období měla, když jsem jela v MHD a nevědomky se tvářila nešťastně a lidé si toho všímali. Nechtěla jsem dávat tento můj věčný rozkol tak najevo, proto se můj pohled mnohdy spíše stával přísným a upřeným než smutným a slzícím. Ovšem zde přiznávám, že když se nikdo nedívá, spustím pláč – druhý verš. Dále tam píšu, že mám čím dál tím víc rozmazaný zrak do dálky, byla jsem i dosti unavená, např. i ze školy a z ježdění za rodinou, ale pak se objevují v předposledním verši náznaky jarních hřejivých paprsků, které vždy všem zvedají náladu, že už bude teplé počasí. No mně v tomto případě vůbec nic nedělají a naopak i při faktu, že bývají v únoru mlhy a pošmurno, jsem stále téměř z toho všeho slepá a nevnímavá. Nebyla to jen únava fyzická, byla to i únava psychická, cokoliv kolem sebe řešit, ať už problémy nebo nadšení.

Prosnila květy Sakur

Je to minimalistická básnička, která vypráví o čisté lásce. Hlavní postavou jsem v ní jak jinak než zase já. Mám za to, že nikdo jiný tak oddaný a vytrvalý ve svých citech snad ani neexistuje. Tedy vypráví o dívce, která všechny ty věci, co zamilovaní obvykle dělávají, podstupuje. Je to dohnané samozřejmě do romantického extrému, kde ne na konci, ale vprostřed básně na konci první táhlé sloky postava dívky z toho všeho vyčerpání umřela. Básnička je tak trochu inspirovaná písní Náhrobní kámen od českého zpěváka Petra Nováka. Je to má oblíbená píseň i vzhledem k tomu, že jsem ji hrávala a zpívala na kytaru v 18-19 letech. Tedy v písni se objevuje víla, která všem rozdávala lásku, až vyčerpáním skonala a jeden muž (zpěvák) jí najde, pohřbí a složí jí tuhle píseň. Na rozdíl tedy od děje v písničce, mne tu nikdo nenajde a nevzkřísí, nepohřbí, nic. První sloka má eskalující charakter. V každém verši, který začíná pokaždé stejně: „z lásky...“ je přidán větší a větší čin nebo situace/ událost, které vedou dívku k stále gradujícímu a blížícímu se vyčerpání (konci). Začíná, že: „z lásky nespala“, přes: „z lásky se vydala“ a „...bloudila“ až po: „z lásky umřela“. Druhá sloka, kratší je z jakého důvodu se tak stalo. Zachytila jsem odjinud slovo: prosnila, které se mi velmi zalíbilo, vzbuzuje ve mně dojem, že někdo něco promeškala, tudíž i zde se mi velmi hodilo. Popisuju ve druhé sloce jednoduše to, že těmi předešlými věcmi jsem ztratila spoustu času, ale nemohla jsem si pomoci, stejně jako v písni ta víla, která rozdávala, rozdávala, až ji to zničilo. Zde je příběh stejný. Báseň je psaná na jaře na konci dubna. Přirovnání ke krásnému květenství stromu sakura (japonská třešeň) mi natolik učarovalo, že byť pochmurný a v podstatě zdrcující a tragický děj, jsem po Erbenovsku zasadila do naopak líbivého, krásného a něžného prostředí. Ve verších je tedy popsáno, že jsem prosnila (promeškala u něčeho a zdržovala se) nejen obyčejné bílé květy ovocných stromů, ale i ty ještě krásnější exotické růzovofialové květy sakur, jejichž květenství trvá ještě o něco déle a vytrvaleji. Ve třetím verši už: „jimi vane vítr“ „a přikrývá zem“ – znamená, že jsem si tohoto okamžiku, kdy jsem udělala chybu, všimla, až když už květy opadávaly. Pak se první dva verše druhé sloky opakují v jednom verši: „Prosnila bílo-růžové věty“ – ano už ne květy jako před tím, ale věty – čímž myslím to, že jsem se zdržovala psaním si po internetu, než abych se věnovala důležitější věci. Pak opět opakují: „květy sakur“ – jakoby květy něčeho reálného, přitom taktéž krásného než je falešná iluze na internetu. Konečný verš: „láska za plotem“ – jsem to já sama samotná s tou mou láskou, co je od toho všeho krásného stejně oddělená v iluzi a ne v realitě.

Hedonismus

Vznik básně se datuje přesně v den teroristických útoku v Paříži, 13. 11. 2015. Aniž bych věděla, že se něco takového v zahraničí děje, složila jsem tuhle smutnou baladu. Ani se mi moc nechce o tom psát. Ten den jsem na tom nebyla nejlépe. Vlastně skoro nejhůř za dlouhou dobu. Dnes už ani nejsem sto rozlišit nebo zhodnotit, jaká situace byla pro mne nejtěžší, ale tahle o které píši, byla jednoznačně jedna z nejhorších. Zase tam zmiňuji, že i když svítí slunko a je krásný západ slunce, tak jsem smutná. Druhá sloka je delší, vznikla totiž později už za jiné situace. Popisuji zde úzkost z rozchodu. Přirovnání jak pryskyřice teče z bříz (můj oblíbený strom), to mi srdce z nešťastné lásky krvácí. Dále pak, „srdce zkroutily se na lipách“, mé srdce zmačkaly a odhodily, mé srdce usychá a scvrkává se soužením. „život je měňavka jak na špejli špíz“ – vyjadřuju zklamání nad změnami v životě. Následuje: „jinovatka utkvěla nám na rukách“ – to mé city chládnou a ztrácí se, stejně jako jiným lidem, od kterých tohle vnímám jako nakažení nějakou nemocí. Druhá půlka druhé sloky je taktéž dost „zlá“. Podlým panoramatem tam myslím panorama Brna, otrávený pohled na začarovaný, komplikovaný svět tam pod Bohunickým kopcem, ten je mi tuze protivný. V šestém verši mám hlínu pod nohama – to se mi takřikajíc lepí smůla na paty nebo též to znamená, že jsem obtěžkána něčím těžkým, nepříjemným, svazujícím. Poslední tři verše, pojednávají o tom, jak se měním v hrůzu nahánějící přízrak a někoho nebo něco popadnu a „otrávím“ nebo „zardousím“.

Zelenoočko Rozpačité

Konečně se dostávám k člověku, který mi toho dal zatím nejvíce ze všech. Po všech těch zklamáních, které trvaly bezmála čtyři roky, a nebylo to jen zklamání z ženských lásek, kterých se mé básně týkají, ale i zklamání z mužů (tam ale podotýkám to probíhalo docela jinak), se zdá, že jsem konečně našla osudovou lásku. Tedy osudovou... zatím se zdá být osudová, i když bych ji nejraději označila za životní. Dle mého názoru se láska/lásky dělí na osudové, kterých je několikero za život a poté láska (popř. lásky) životní – ta má pro mne větší váhu, neboť láska osudová je člověk, kterého jsem měla potkat, který mě měl ovlivnit a nechat mi nějakou stopu, ale není mi souzen, odejde z mého života anebo se vzdálí. Kdežto láska životní, je partner, se kterým se rozhodnu zestárnout (byť to také nemusí být navždy až do smrti, ale to rozhodnutí sama v sobě, že to tak bude, že bych chtěla, to беру za závažnější). Zatím jsem nedospěla ještě do bodu, kdy bych si troufla tvrdit, že žena o které momentálně v současnosti píši básně, je má životní láska. Samozřejmě ji prozatím tak беру, ale život je tak mnohotvárný a lidé a soužití s nimi tak složité/té, že nehodlám pokoušet osud, ani takovým

prohlášením, jestli je to ta pravá osoba nebo ne. Život a nasbírané zkušenosti mne změnili v určitých věcech, jak chápat lidské bytí a život sám. Stala jsem se opatrnější, váhavější, nejistější a především nedůvěřuji už tak nikomu, dokonce ani sama sobě. Někdy mívám sama o sobě velké pochyby, tím jak poznávám a stárnu, jak se hroubí představy, znovu vyvstanou a obrodí se a pak se zase zboří. Totiž už u té první lásky jsem si byla jistá, že je to ona. Nebyla. U druhé jsem si jistá byla možná tak z polovic, ale spíš se jednalo o obrovskou zamilovanost. A u téhle, která mi dala ze všech nejvíc, u této jsem vděčná, že se mi konečně má investovaná láska náležitě vrací i za faktu, že spíše já sama vydávám větší energii do vztahu než protějšek. Přesto mi to nevadí, protože až konečně její láskou ke mně jsem si jistá. Nýbrž jak jsem psala výše, bojím se deklarovat, že je mou životní partnerkou, ale přeji si to.

Nyní tedy k další básničce, která začíná novou epochu. Název je vytvořen spojením přezdívky, kterou jsem jí dala a z přídavného jména – její charakterové vlastnosti, to z pocitu, který jsem z ní měla při prvním setkání. Má kráska má tedy spíše zelené oči, ačkoliv někdy je má dozlatova a někdy zase víc hnědé. Už první verš první sloky je synonymum pro obrovskou úlevu. Při střetnutí a spoznání této slečny, ze mě opadnul pocit prokletí, že střetávám samé ženštiny, co si semnou jen něco zkouší ujasňovat anebo nezávazně hrát. I následující dva verše se toho týkají. Totiž metafora: čocky deště, zde znamená, z hlediska optiky, že mi převrátila znovu pohled, ohledně mého získaného názoru na upřímné a opravdové pocity žen k ženě. Průhled čockou totiž obraz za ní převrací naruby – stejně tak jako to ona udělala s mým názorem a postojem. Další trojice veršů se týkají extraktu máty, kterou v básni chutnám a jsem jí doslova zaplavená a se mnou celý svět “opilý“, z toho důvodu, že má ráda mátu, spařenou horkou vodou anebo v čaji (navíc též mám ráda mátu jako letní osvěžující pití, viz. v básni “Žízeň po životě“). Dále pak bohyně Živa je bohyní léta a ta střídá Vesnu, bohyni jara – období, kdy jsme se setkaly, též vznik básně v červnu. Následuje další můj velmi oblíbený strom – topol, přesněji řečeno miluji stromořadí topolů. V tomto čase se chmýří z nich mihotalo vzduchem i několik kilometrů od nich, snad i v místech, kde se vůbec nevyskytovali. Ale nedaleko mého domova je topolové stromořadí, tudíž na dívku vzpomínám i ve chvíli kdy jsem od ní daleko a “cítím ji“ při každém kroku ji jako chmýříčka co se mě dotýkají nebo zašimrají v nose, pochopitelně netrpím halucinacemi, nýbrž tím dávám prostě najevo, že na ni myslím, i při tak obyčejné věci, jako je víření chmýříček. Obrat - “to probouzím se do snu“, je tak trochu opět náznak naivního snění pohádky, která se jeví být teď v tento okamžik realitou. Následující verš je opět shoda mezi mnou a jí a to v zalíbení se do hudebního nástroje - do činelů. Hraje na bicí a vyprávěla mi, že se jí líbí činely a jejich zvuk. To se protlo i s mým zalíbením, díky jedné mé nejoblíbenější písničce a co jiného by

mohlo protít to mé srdce, nežli zvuk, hudba. Druhá sloka rozvádí jednotlivé trojice veršů ve sloce první, plus tak jak je v první sloce poslední verš s činelama osamocen, tak i na něj vychází čtvrtý jediný verš ve sloce druhé – “a ve vlasech vískáš“. Takže co každé trojverší ve sloce první, plus poslední verš, tak náleží každé té trojici jeden jediný ve druhé sloce, plus jeden. Třetí sloka je snůška, podle mě, krásných extravagantních metafor, které snad netřeba komentovat a vysvětlovat. Je pro mne tím vším, co tam píšu. Poslední sloka je zase opět více významová a symbolistní. V prvním verši uzamykám minulost a v druhém objasňuji, čím pro mne převážně byla (doslova Pompejema, které se ztratily z povrchu země, stejně tak jako já teď byla odhodlaná tu minulost navždy zakopat, srovnat se zemí) a slovo brána – jako východ ze starého a zároveň vchod někam jinam, do nového. Třetí verš – Nechávám minulost zcepenět nejen pro mne, ale i pro ni. Pokračuji vzpomínkou na den, kdy mne navštívila v Olomouci a z letního kina (Amélie z Montmartru) jsme se uprkem vracely za bouře. Tedy následující verš pojednává přesně o tomto zážitku s ní při bouře, při schovávání se před burácejícími kapkami a dobrodružství při návratu na studentské koleje. Verš poté – “směsici bylin pchát duchny mračnům“, jinak znamená nějaký krásná večerní činnost při teplém čaji po zmoknutí a promočení. Další dvojverší, podobné tomu předchozímu navazuje na stejný děj, akorát již za hezkého počasí, ve kterém se konají radovánky a nebe hraje barvami. No a konečně poslední dva verše se už týkají intimních chviliek v soukromí.

Pučící absorpace

Vznikla též v červnu. Název je paradox. Slovo pučet / pučící, znamená, že se něco vzdouvá, dme, dere na povrch. Absorbace znamená, že se něco vstřebává, vsakuje naopak dovnitř. Tím je pro mne ona, neboť v téhle básni už zaznamenávám povšimnutí si, že jsme obě poněkud rozdílné. První sloka na to symbolistně odkazuje. Svěřuji se plachému chvojí – něco jako mé druhé tiché já, a povídám mu mlčky (ve své mysli) nějaké rozkoly a nepokoje ve mně. Obyčejné chvojí má lačnou duši – chvojí samozřejmě žádnou duši nemá, ale při zmíněném připodobnění chvojí k mému druhému já, to znamená, že bych mohla po něčem prahnout a toužit. Schvovávám tedy do chvojí svou druhou tajnou půlku mé rozpolcené duše. Druhá sloka se tak trochu navrácí k předešlému stylu psaní básní a to zakomponováním cizích přejatých slov. I když časem zestárnu, přeji si se přizpůsobit. Přeji si, aby má mysl rostodivná (myšleno mnohotvárná) dokázala zpět zatlačit tu nepříjemně tlačivou přemýšlivost a neustálé uvažování nad něčím, jako rosolovitý vypučený nádor, co se zvětšuje v mozkomíšním laloku. Třetí sloka je zkráceně napsáno zamyšlení se nad dialektikou světa, nad dokonalostí hyperkrychle (matematika a fyzika s chemií mě fascinují), dále pak fascinace časem,

prostorem, vnímáním času – někdy krátká doba, jindy dlouhá a naopak a ukončuji, že je to vše pitomost, nad tím uvažovat a zase se zatěžkávat filozofickými otázkami. V poslední sloce se navracím myšlenkami k mé milé, kde jasně uvádím, že všechny překážky, ať už absurdní, dvoustranné / dvojsmyslné a též kompletní časoprostor, zruším, budu ignorovat, vymažu a vezmu si z toho všeho marasmu, nejen do hlavy, jen ji.

Stvořen(y)í

Básnička psaná na konci srpna tohoto roku. Jednoznačně se jedná o jednu z nejlepších básní, co jsem v poslední době napsala. Obzvláště pro mou vyvolenou je snad víc než důležitá, protože se v ní hodně otevírá se svými city k ní. Má i svižný spád, dynamický charakter a průběh. První sloka je jasná, vyjadřuje touhu po její nejužší blízkosti. Druhá sloka začíná už trochu komplikovaněji. Přání být pro ni mořem ve sklenici vody, je touha být pro ni vše, to nejlepší a největší být jen v malém měřítku (jsem jenom pořád obyčejná holka, ale chci být v jejích očích princezna nebo jiný vznešený symbol, zde tedy to moře). V druhém verši se opět objevuje (tentokrát) keř, který je posvátný / boží, i přes jeho zdánlivou obyčejnost a odráží se v očích samotné zloby (zla) a tím ji činí slabší – odkaz na přísloví: všechno zlé je k něčemu dobré. Třetí verš znamená, že spatřuji krásu v něčem starodávném v něčem, co poznamenal čas, stejně jako zkušenosti poznamenaly mého ducha, chování, uvažování a především mé srdce. A tak i verš následující pojednává o kráse jednoduchosti a čistotě, stejně tak o rádek níže naopak o spatřování krásy v dekoru (plná pestrá váza – všeho dostatek a kyprosti), zakončeno hloubkou v bazénu (i přesto, že bazény nemívají v poměru k něčemu jinému, k moři např. velkou hloubku, jako vypuštěný se nám může jevit hluboký a o to v téhle celé sloce jde – zdání klame, ale velikost spatřujeme zkrátka i v malých věcech a právě že všímavějšímu člověku dojde, že v poměru k mnohem menším věcem, jsou ty všední vlastně docela velkolepé). Třetí sloka je vlastně jedna táhlá otázka, jestli je tahle dívka tou, co pro mne všechno znamenají ty nejmilostnější symboly a jestli ona znovu vzedme z temných útrob mou důvěru a víru v opravdovou nekončící lásku. Čtvrtá sloka slibuje překonání překážek. První verš, týkající se poraněných stromů, je synonymem poranění mé, její i třeba jiných duší / “srdcí“, očí, prostě všeho, čím jsme schopni cítit, vnímat, přijímat emoce a city. I když už jsme tedy se šrámama na duši; pak druhý verš je, že i když podlehnou zkáze všechny staré domy – míněno jako zkáza sociálních pilířů, zde myšleno spíše ale jako pevný základ naší lásky, tak i přesto ji hodlám následovat jen díky té lásce, kterou k ní cítím. Jinak tedy: i když vše padne, já půjdu vždy za ní, i když to bude třeba otravné. Poslední sloka znovu ujišťuje, že i když v budoucnu některé krásné chvíle mohou upadnout díky špatným následným věcem

v zapomnění, a i když to bude třeba i víc mou vinou, např. díky přehnanému strachu nebo naopak přehnané péči a starostlivosti (též беру jako možný výklad slova: “d’as“), tak věřím a doufám, že i když tedy život přinese černé dny, vše bude jasné a v pořádku, když se jí se vši vážností a něhou vyznám těmi známými dvěma slovy, které i zároveň celou báseň symbolicky ukončují. A zde se ještě nabízí možnost, že celá báseň, se všemi verši, je možná zbytečná, protože to zásadní a nejhlavnější, co to všechno stručně shrnuje, je napsáno až úplně na konci a možná by, právě pro to kouzlo, stačilo jen napsat anebo říci prostě jen “Miluji Tě.“.

Démant

Říjnová romance. Jak název napovídá, jedná se uctívání mé zelenočky. Povšimněte si teď, s jakým časovým odstupem tyhle úplně poslední básně píše. Pouze každý měsíc složím jednu jedinou. Setkaly jsme se v půli května. Tedy první sloka je o snaze se jí dostat hluboko pod kůži, přesněji řečeno až do srdce kde se hodlám “zabydlet“ nastálo a poslední verš je o touze a přání s ní prožít budoucnost, nejlépe celou. Druhá sloka, především její první půlka je o něžném zacházení s dotyčnou. S velkou opatrností a citem se k ní snažím chovat a vystupovat, protože jsem zjistila, že je vznětlivější povahy a i teď mi stále dá velkou práci ji přesvědčit, že vše myslím hezky a dobře, někdy to jde velmi těžko, pobouří se velmi snadno a celkem vážně. Poslední dva verše pojednávají o jejím ocenění a přijmutí mé osoby, až se dostanu přes všechny překážky, co mě ještě dělí od spokojeného partnerského života s ní, tak jak jsme si naplánovaly. Třetí sloka je o ochraně, ochraně jí samotné, její důvěry, a také naší lásky. Skláním k ní veřejný stín – kdekoliv budeme, ji chci uchránit např. před přímým sluncem a konečně nebyla bych to žádný výtvarný umělec, kdybych ji nepřirovnala k nějaké barvičce. Akvarelové barvy jsou vydatné, živé, plné pigmentu a valérnosti intenzity při jejich používání. Proto ji, jako mou dokonalou, přirovnávám právě k takové barvě, která ve mne vyvolává vášeň a je též synonymem lásky – karmínová, chcete-li červená. Zbytek sloky se točí kolem posvátnosti a nedotknutelnosti našeho vztahu a naší vzájemné lásky. Mluvím zde hodně o nějakém vlastně neexistujícím jevu, jako nejprve stín, a poté clona (“našich aureol“), kde si představuji, že nás samotné schovají před okolím, před nepřízní života. V posledním řádku ji nazývám rebelkou, jelikož je to velmi vzpurná rebelující osobnost, co si ráda prosadí svou a jde proti proudu si po své cestě a za svými sny. Poslední sloka je o uznání, o léčivém vlivu a účinku na mě, do nedávné doby, pošlapané city. Bezvěrství jinak řečeno, že jsem už nevěřila, že se to ještě nějak otočí ne, tak díky nějaké ženě. Napravila můj kalný pohled a názor na lásku žen k ženám, překvapila mě svou jinakostí a to mne natolik okouzlo, že zde vyznávám hold a zásluhu, že díky ní se konečně cítím se svou láskou vítaná, že má

láska je opěťovaná a naplněná (bryskní vpád do mých chlopní = rychlý vpád do mého srdce - naše párování proběhlo vcelku rychle a spontánně).

Maloměřice

Tahle báseň je taková nostalgická vsuvka. Jednou večer jsem měla takovou vzpomínací náladu, ale též dosti rozhořčenou. Ani už nevím, jestli to bylo z hádky doma s partnerkou, anebo jsem zkrátka měla ještě v sobě nějakou dávnou zlobu, o které jsem měla za to, že je už dávno ztracená nebo zakopaná. Asi obojí. Báseň má jednu velmi bohatou sloku, která je v podstatě o možném opětovném návratu do Maloměřic, kam jsem jak už známo, chodívala vzlykat z lásek. Nýbrž nyní si třeba už uvědomuji zpětně, že již nevidím důvod se tam vracet, procházet se, zastavovat se u řeky, u splavů, na lavečkách a tam “trousit“ slzy z nějakých případných budoucích smutků. Protože plakat nad lidmi z minulosti už nehodlám a nemám potřebu. A plakat nad svou nynější láskou / partnerkou též nemá na takovém místě moc význam. Neboť jej s ní nemám absolutně nijak spojeno, než jen že jej se mnou jedenkrát při návštěvě Brna navštívila. Může se to zdát už jako rituál, tyhle cesty do Obřan a okolí a ono jde vlastně o jakýsi zvyk / zlozvyk, i když postupem času ztrácím přesvědčení, že opakované procházky něco vyřeší, i přesto, že touha to tam znovu navštívit, obzvláště po dlouhé době, se stále ve mně nachází.

2.1.2 ŽÁNŘ A STYL

Dříve, než začnu s analýzou mých básní, toho, v jakém stylu jsou napsány a jakých žánrů jsou, začleňuji zde slovníček pojmů, pro ozřejmění různých názvů a označení v poezii.

Slovníček pojmů z literatury a mluvnice Lyrickoepické a lyrické žánry

Lyrika ⇒ nemá děj, vyjadřuje pocity, nálady, dojmy, myšlenky, úvahy autora nebo hrdiny

Epika ⇒ založena na dějovosti, vyprávění příběhu; obvykle ji členíme podle rozsahu, a to na malou, střední a velkou

Lyrické žánry

Rozlišujeme např. lyriku intimní, kolektivní, přírodní, milostnou, vlasteneckou, náboženskou, reflexivní, tj. podle tématického hlediska. Lyrické básně jsou nejčastěji komponovány do sbírek.

Lyrické žánry jsou charakteristické útlumem dějovosti a orientací na pocity, názory, dojmy a prožitky v oblasti citových vztahů.

Píseň

jeden z nejstarších lyrických žánrů, nejoblíbenější žánr ústní lidové slovesnosti
prostota vyjádření, přesný hudební rytmus a rým, pravidelná sloka, využití refrénu
předpokládá bezprostřední citovost
rozlišujeme píseň lidovou a umělou

Elegie

neboli žalozpěv, smutný, teskný charakter
tématem je ztráta někoho či něčeho, co je člověku drahé; vyjadřuje smutek například nad smrtí nebo nespravedlivým osudem (J.Orten)

Óda, hymnus

protiklad elegie
autor v nich vyjadřuje svůj nadnesený vztah k nějakému vznešenému pojmu, jako např. k vlasti, národu či významné osobnosti
óda je lyrickou básní většího rozsahu, oslavující boha, hrdinu nebo určitou morální vlastnost
⇒ oslavná, radostná báseň
hymnus bývá zpravidla menšího rozsahu než óda a zaměřuje se hlavně na velká témata (národ, vlast)

Epitaf

náhrobní nápis (z řečtiny: epitafios); není náhrobkem!
velmi stručně vyjadřuje smysl lidského života, nebo zanechává určitý vzkaz živým (J.Wolker)
bývá umístěn na stěně kostela

Dithyramb

starořecká lyrická oslavná píseň k počtě boha; jásavý zpěv

vyjadřuje bezprostřední radost nebo nadšení

Satira

básně různého rozsahu vyjadřující satirické hodnocení určité skutečnosti

Epigram

drobná, často satirická báseň, stručně vyjadřující úsudek o určité události, osobě či jevu. Za zakladatele epigramu se považuje římský satirik Martialis
např. Epigramy (K.H.Borovský)

Pásmo

jeden ze žánrů moderní poezie
jedná se o sled veršů, které spolu zdánlivě nesouvisí (každý verš přináší drobné samostatné téma; jeden verš = jedna myšlenka) a které zachycují básníkovy představy (V.Nezval)
uvědoměle využívá mnohovýznamovosti a volného přiřazování veršů
autor volí prostředky, které pomáhají navozovat dojem jednoho obrazu a zážitku
bez interpunkce, využívá enumerace (výčtu)

Lyrickoepické žánry

Stojí na pomezí mezi lyrikou a epikou.

Balada

veršovaná skladba, která má za základ tragický příběh
má pochmurný ráz, smutný děj a často i konec
prostředí líčeno lyricky
děj bývá zhuštěn, soustředěn ke konfliktu, má rychlý spád
báseň středního rozsahu, nezřídka se v ní vyskytují nadpřirozené bytosti
např. Kytice (K.J.Erben), Balady a romance (J.Neruda)

Romance

báseň středního rozsahu se zajímavým příběhem
protiklad balady – smírné pojetí konfliktu, celkově jasnější nálada (Neruda)

Moderní epos

větší rozsah

do popředí vystupují subjektivní a reflexivní prvky

přímo nebo nepřímě se uplatňuje subjekt básníka

Poema

neboli básnická povídka

souvisí se vznikem moderního eposu, ale je kratší, sevřenější a mívá takzvaný druhý významový plán

zachycuje události ze života jednotlivce, nikoliv společnosti

můžou se míchat dvě dějové linie

její děj bývá potlačen na úkor líčení citů, dojmů a nálad

Vzhledem k širokému rozpětí a výčtu různých básnických žánrů, se pokusím u výběru z mých básní nastínit a uvést příklad, v jakém okruhu se má poezie odehrávat. Celá má textová tvorba se člení do již výše uvedeného hlavního členění – Lyrika a Epika a to nejen v básních, ale také v další psané tvorbě. Když tedy budu postupovat podle zařazeného slovníčku pojmů, vezmu to od začátku. V celé mé tvorbě od básní až po úvahy, poémy atd. se určitě nachází lyrika intimní, přírodní, milostná, reflexivní, možná i trochu vlastenecká (pouze v souvislosti s mým rodným městem Brnem). Co se dá vyloučit, jsou útvary: hymnus, dithyramb, epitař a satira. Jediné ty, si dle svého nepřilíš profesionálního pohledu, dovoluji označit za nepoužitě. Ostatní, v lyrických i lyrickoepických žánrech, jako: píseň, elegie, óda, epigram, pásmo, balada, romance, moderní epos a poéma; se napříč celým mým spisovatelským spektrem nachází.

Mezi lyrický útvar „píseň“ bych uvedla příklad básně „Prohrávám bitvy, prohrávám válku“. Je to báseň či spíše skladba, kde se opakují verše v každé sloce, podobně jako refrén u písni. Dále pak jako „elegie“ bych označila spoustu mých básní, např: soubor tří básní „24.7.2013“, „Sny2“, „White Angel“, „Už se nikdy nevrátí“, „Ptáci letního slunce“ ve kterých se jasně objevuje žal nad ztrátou anebo zklamání se z osudu. Jako Óda je jednoznačně báseň „Řecko“. „Epigram“ je jedna z nejlepších básniček „Kráva“. „Pásmo“ můžeme spatřit v mnohých mých dalších textech, které v autorské knize nemám, ale jako příklad za básničky uvedu příklad básně „Motorika“. Je to báseň či spíše skladba nepřilíš souvisle napsaných veršů, které jsou výčtem impulsivních momentálních myšlenek.

Mezi lyrickoepický útvar „balada“ mohu označit taktéž několik mých básní např.: „Motýlové“, „Bouře“, „Víla“, „Běžcův Pláč“, „Světlo černého dýmu“, „Ticho“, „Likér“, „Záklon“ a několik dalších. Za příklad „romance“ bych uvedla básně: „Hvězda“, „Chťič“, „Oči“, „Poslední únos“, „Den a noc“, „Jasněnka“, „Melánž“, „Polárka“, „Zelenoočko Rozpačité“, „Stvořen(y)í“, „Démant“. Za „moderní epos“ bych pojala též báseň „Záklon“ nebo také „Phoenix“, „Voliéra“, „Vemeno“ a jako nejlepší reprezentaci tohoto žánru báseň „JÁ“; co ovšem už zmíním jen okrajově, jsou texty, kde se vyskytuje rým, a jsou velkého rozsahu, např.: „Ruce“, „Brňanda“ A konečně za „poemu“, která je básnickou povídkou bych uvedla příklad povídek: „Magnet a křišťál“, „Slunce“, „Polární medvěd na měsíci“ a úspěšná poema: „Dovol mi utěšit tebe, utěšíš tím i mne“.

2.2 ILUSTRACE

Ilustrace jsem tvořila a měnila jejich obsah, styl a podobu i techniku průběžně při pracovním procesu mé diplomové práce. Jejich forma je vzhledem k mým básním spíše ponuřejší, lépe tak korespondují svou atmosférou s atmosférou děje básní. Jejich obsah je abstraktní, neboť si myslím, že není potřeba podrobně líčit děj básně, kde se ilustrace vyskytuje na protilehlé straně, ještě konkrétními výjevy v ilustraci, které obsah básně nějakým způsobem ještě více popisují, a také jsem chtěla docílit, nerušeného fantazijního čtenářova vlastního prožitku při čtení básně. Ilustrace tedy slouží pouze jako doprovodné obrázky, vřazené mezi básně napříč celou knihou. Nejsou s konkrétními básněmi, u nichž se nachází na protější straně nějak konkrétně spjatý. Ilustrace jsou abstraktní a děj v básních nedoprovází.

2.2.1 Technika, tematika a umělecký směr

Technika ilustrací je svým způsobem neobvyklá, zároveň ale také vlastně docela jednoduchá. Technika proškrabávané tuše nebo chcete-li také vosková rezerváž je technika napůl grafická, napůl kreslířská. Nelze ji zcela zařadit ani do jednoho, stejně tak nemá ustálený název. Tento název, který zde uvádím, je spíše název tzv. lidový, nežli oficiální.

Technika se provádí na povoskovaném papíře (obyčejné voskovky), který je následně potřetí tuší (nejčastěji černou, ale v mých ilustracích je i modrá). Celá takto pokrytá vrstva má rovnou jednolitou plochu, do níž po zaschnutí tuše můžeme různými hroty tupých i ostřejších nástrojů nebo předmětů vyrývat – proškrábnout vrstvu tuše a části i vosku na podklad (obvykle papír, v mých ilustracích používám noviny). Tedy vznikne něco jako rezerváž (podobný způsob, se např. používá i při retušování v litografii, kdy příliš černá místa od litografické mastné křídly, podobné voskovce, vyškrabáváme suchou jehlou pryč, aby se nám při tisku takto příliš začerněná plocha neslila barvou. Též se používá i samotná škrabaná litografie, kdy škrabání jehlou, či různými jinými nástroji, do povrchu kamene pro vytvoření obrazu, je záměr).

2.3 KNIHA

Autorskou knihu jsem tvořila už v minulosti při mé maturitní práci na Střední uměleckopřemyslové škole v Uherském Hradišti. Tehdy se taktéž jednalo o knížku s básněmi a ilustracemi. Pojetí však bylo odlišné a též v menších číslech (básní bylo pouze sedm a stejně tak sedm ilustrací). Tentokrát se jedná o mnohem větší dílo. Čerpám jednak ze zkušeností, jak jsem již uvedla s tvorbou vlastní knihy na maturitu, dále pak z mnohaleté činnosti tvorby grafik, ilustrací, kreseb a maleb a celkově výtvarného umění, které jsem po úspěšné maturitě dál rozvíjela na Ostravské univerzitě v Ostravě na fakultě umění a oboru volná grafika, a také z několikaletého psaní básniček. Substancí právě těchto všech okolností, jsem dospěla k závěru, že pro svou diplomovou práci jsem si vybrala právě opět autorskou knihu i z důvodu využití tohoto čerstvě nabytého slohového / básnického potenciálu. S přihlédnutím, že mne neustále baví zvětšovat svou uměleckou tvořivou kapacitu, jsem se odhodlala vydat velkou sbírku básní, která má nejen literární, ale i výtvarný umělecký fond. Tahle sbírka básní s názvem „Měsíční paprsek“ je zhotovená v tiskárně a ve formátu A5.

2.3.1 Vazba, papír, desky, obal, náklad

Jako vazbu jsem použila V8, což je nejprestižnější šitá vazba, s tvrdými deskami a odolným hřbetem. Klasická pevná kniha. Snese velkou zátěž a má největší trvanlivost. Vzhledem k tomu, že se jedná o sbírku básní s ilustracemi, nechtěla jsem na tak jedinečné a originální dílo použít obyčejné lepené vazby, běžného typu v tiskárnách a copy centrech. Dále pak papír jsem zvolila křídový – lesklý s gramáží 115gr. Desky jsou z tuhého kartonu obaleny plátnem s potiskem (název, autor). Obal je lesklý papír gramáže 135gr. Náklad činí dva kusy.

2.4 FOTODOKUMENTACE PRÁCE

Přípravné kresby

1.

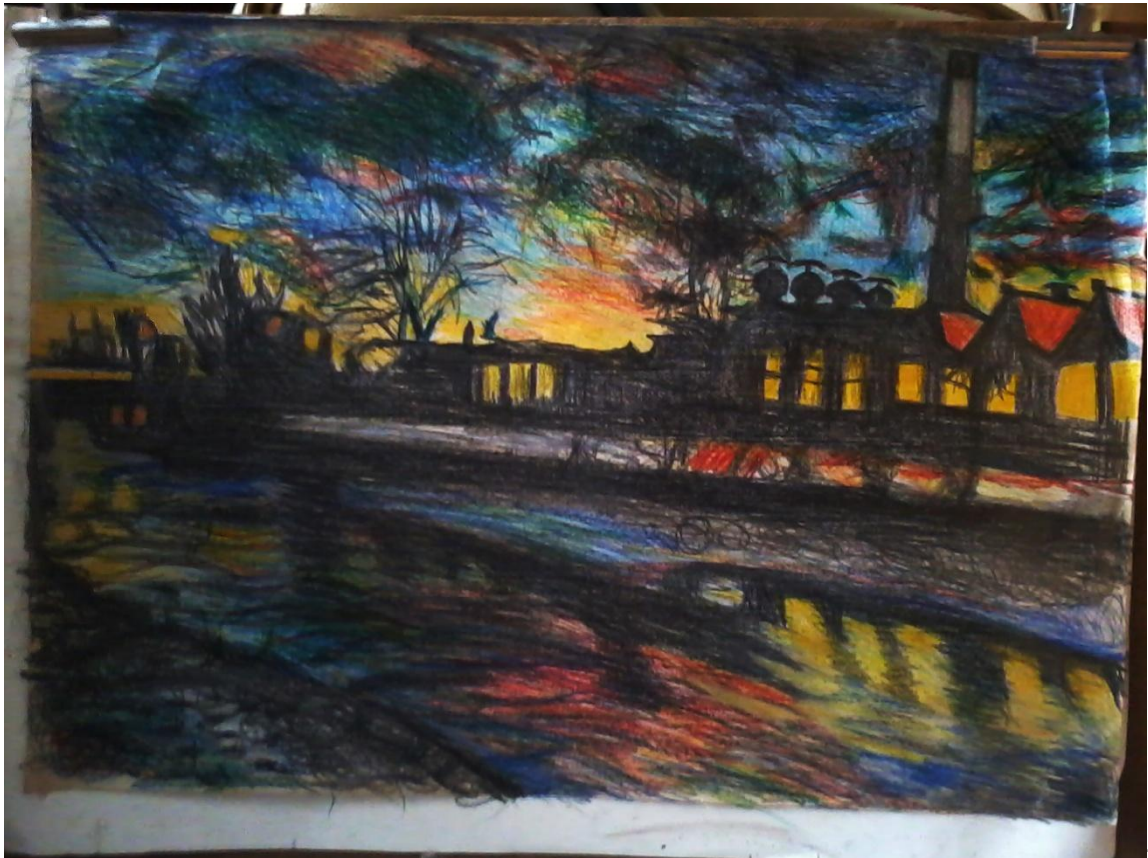

2.

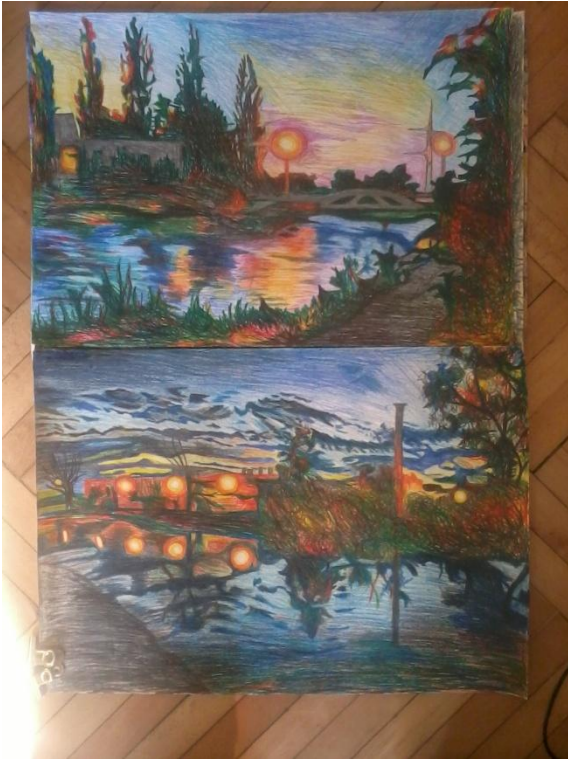

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

Jak se hlásuje pro vybraného kandidáta

Volič, který se nebude zdržovat v době voleb do Senátu ve volebním okrsku v místě svého trvalého pobytu, může hlásovat na voličský průkaz. Na tento voličský průkaz však může hlásovat pouze ve volebním obvodu, kde jsou volby do 1/3 Senátu vyhlášeny a v je-

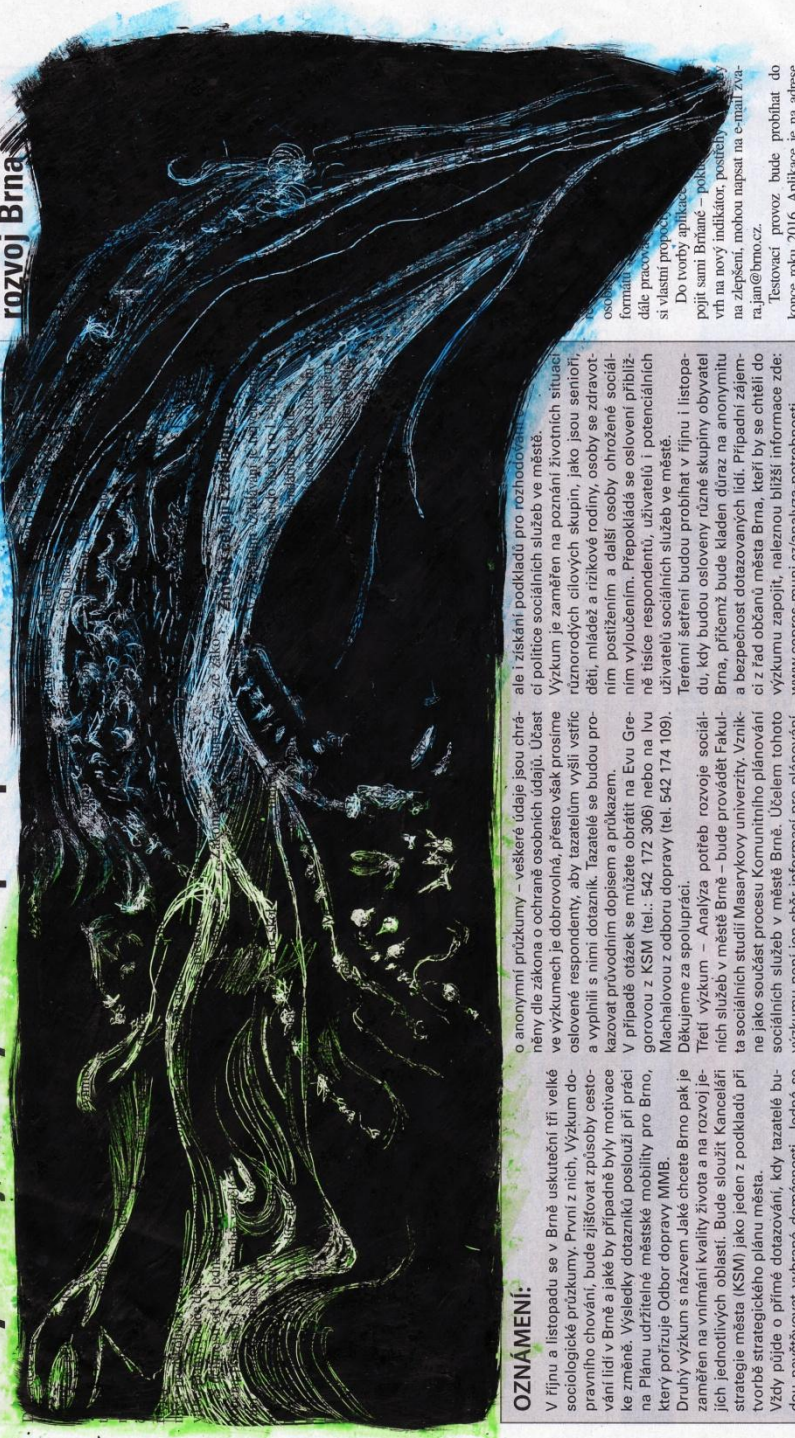
do volebního obvodu, kde jsou vyhlášeny volby a kde zároveň obdrží úplnou sadu hlasovacích lístků. Volič, který se dostaví do volební místnosti s voličským průkazem, je povinen prokázat totožnost a sídlního občanství tento průkaz odevzdávat volební komisi; ta jej

Školy čekají změny – od zápisů po domácí vzdělávání

hož územním obvodu je volič přihlášen k trvalému pobytu.

Volič, který nebydlí na území České republiky a voličský průkaz mu vydal zastupitelství nebo konzulární úřad České republiky, může hlásovat v kterémkoli volebním okrsku spadajícím

Volební obvod č. 68 Brno-město je tvořen městskými částmi: Brno-jih, Brno-Bolunice, Brno-Cermovice, Brno-Zečnice, Brno-Líšeň, Brno-Vnohradý, Brno-Maloměřice a Obrány, Brno-Tuřany, Brno-Slatina, Brno-Čiřtice.

Aplikace ukáže rozvoj Brna

Do tvorby aplikace pojit sami Brňané – pokračovat v ní na nový indikátor, postřehy na zlepšení, mohou napsat na e-mail Zva-
ra.jan@brno.cz.

Testovací provoz bude probíhat do konce roku 2016. Aplikace je na adrese www.brno.cz/indikatory.

www.brno.cz

OZNÁMENÍ:

V říjnu a listopadu se v Brně uskuteční tři velké sociologické průzkumy. První z nich, Výzkum do-pravního chování, bude zjišťovat způsobem cestování lidí v Brně a jaké by případně byly motivace ke změně. Výsledky dotazníku poslouží při práci na Plánu udržitelné městské mobility pro Brno, který pořizuje Odbor dopravy MMB.

Druhý výzkum s názvem Jaké chcete Brno pak je zaměřen na vnímání kvality života a na rozvoj je-jich jednotlivých oblastí. Bude sloužit Kanceláři strategie města (KSM) jako jeden z podkladů při tvorbě strategického plánu města.

Vždy půjde o přímé dotazování, kdy tazatelé bu-dou navštěvovat vybrané domácnosti. Jedná se

o anonymní průzkumy – veškeré údaje jsou chrá-něny dle zákona o ochraně osobních údajů. Účast ve výzkumech je dobrovolná, přesto však prosíme oslovené respondenty, aby tazatelům vyšli vstříc a vyplnili s nimi dotazník. Tazatelé se budou pro-kazovat průvodním dopisem a průkazem.

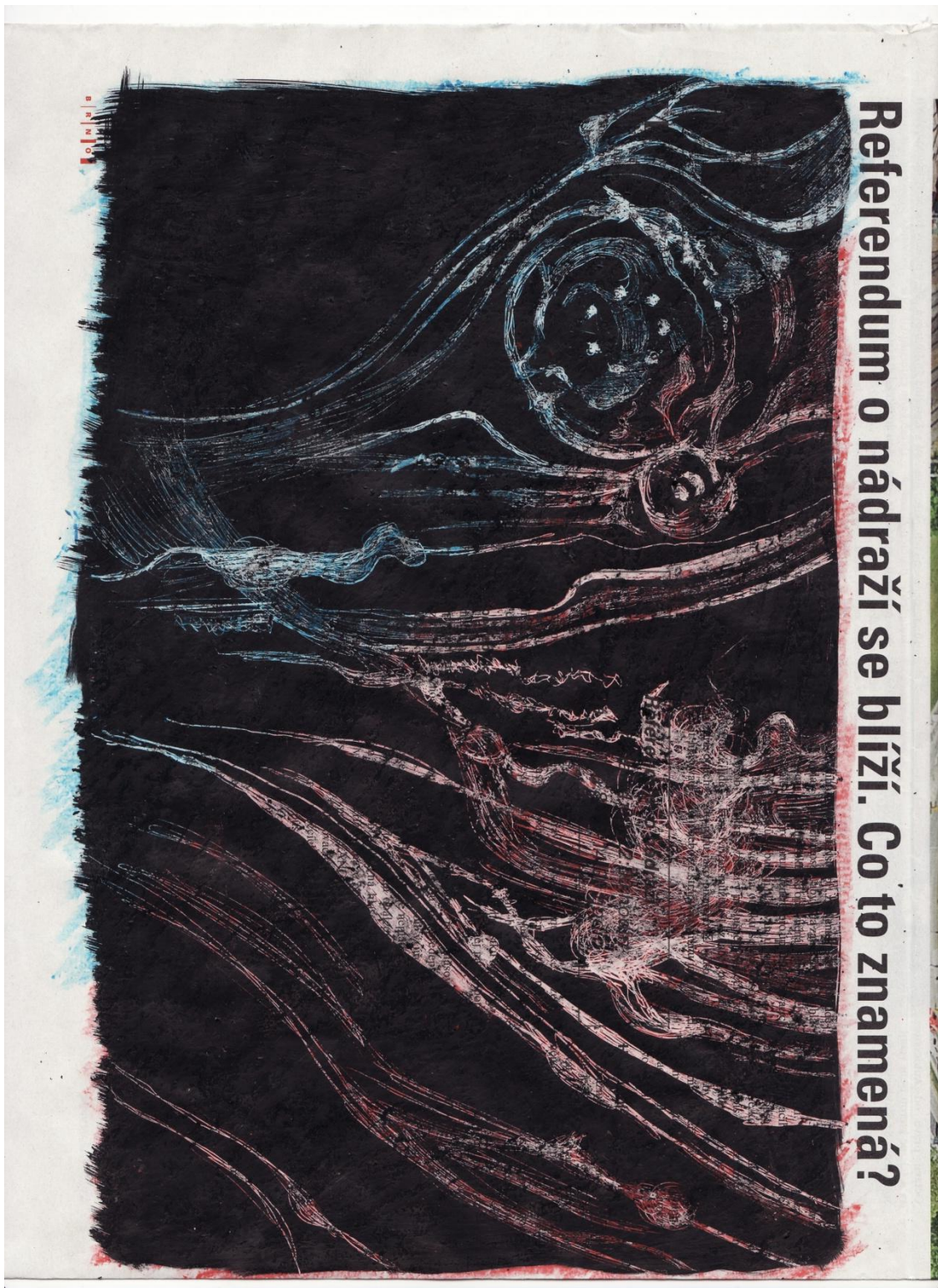
V případě otázek se můžete obrátit na Evu Gre-gorovou z KSM (tel.: 542 172 306) nebo na Ivu Machalovou z odboru dopravy (tel. 542 174 109).

Děkujeme za spolupráci.

Třetí výzkum – Analýza potřeb rozvoje sociál-ních služeb v městě Brně – bude provádět Fakul-ta sociálních studií Masarykovy univerzity. Vznik-ne jako součást procesu Komunitního plánování sociálních služeb v městě Brně. Účelem tohoto výzkumu není jen sběr informací pro plánování,

www.brno.cz

Referendum o nádraží se blíží. Co to znamená?

11.

Územní plánování o nás bez nás

KLÁRA LIPTÁKOVÁ

členka

Zastupitelstva
města Brna
(ANO)

Před rokem se vedení města rozhodlo pořídit aktualizaci studie rekonstrukce Štefánikovy třídy tak, aby kladla maximální důraz na kvalitu bydlení skloubenou s komerčním provozem. Návrh ateliéru Platforma Architekti, s. r. o., navíc dokonale skloubil podmínky pro všechny druhy dopravy. Žádný druh dopravy by nepřevládá nad ostatními (pěší, osobní automobilová, MHD a stále narůstající doprava cyklistická).

Bohužel již od počátku je tato studie obklopena lživými a zavádějícími informacemi. Brněnský deník Rovnost napsal, že pouze cyklostezka může za úbytek parkovacích stání. Nato vzniklo sdružení „Nechte žít Štefánikovu 2016“, které požaduje zřídit na ulici čtyřproutou komunikaci a všude parkovací stání. Skutečnost je však napros-

to jiná, než uvedl deník. Za úbytek parkovacích míst může několik aspektů: normy na jejich minimální rozměry, nutné odstupy od zeleně, nové a upravované křižovatky, delší tramvajové ostrůvky, širší chodníky a do jisté míry i cyklodoprava. Zřízení parkovacích míst doslova všude, na úkor zeleně, chodníků, MHD atd., by bylo pouze prvoplánovým řešením, přineslo by víc potíží než užitku. Nikdy ve městě, natož v centru, neuspokojíme všechny požadavky na parkování v ulici. Majitel kterékoli provozovny by samozřejmě měl nejradši několik parkovacích míst pro sebe, rodinu, pro zaměstnance, zasobování, zákazníky...

Výraznou snahou o zlepšení situace je systém rezidentního parkování, vznikají odstavná parkoviště Park and Ride a parkovací domy. Uvažuje se o snížení ceny jízdného MHD, zřizují se cyklostezky. Pro nás, kteří ve městě Brně skutečně chceme žít, považují za důležité, aby Štefánikova třída byla moderní městskou třídou, ve které se bude kvalitně, příjemně bydlet, a nikoliv pouze čtyřproutou výpadovkou stavěnou výhradně pro co nejrychlejší provoz automobilů.

www.brno.cz 12.

3 PEDAGOGICKÁ ČÁST

3.1 Umění v ulicích

Návrh projektu – půlroční workshop

Název průřezového tématu	Základní umělecké vzdělávání – Osobnostní a sociální výchova - kreativita
Název projektu	Básnění v ulicích
Cíl projektu	Rozvíjení kreativity a pohledů na sebe sama z různých úhlů – skrz literární a výtvarné vyjádření. Získání reflexe z okolí – hodnocení veřejnosti – zpětná vazba na vlastní tvorbu
Klíčové kompetence	Kompetence pracovní - používá bezpečně a účinně materiály, nástroje a vybavení, dodržuje vymezená pravidla, plní povinnosti a závazky, adaptuje se na změněné nebo nové pracovní podmínky; Kompetence komunikativní – Formuluje a vyjadřuje své myšlenky a názory v logickém sledu, vyjadřuje se výstižně, souvisle a kultivovaně v uměleckém projevu.
Mezipředmětové vztahy	Multimediální výchova, výchova umění a kultury, Český jazyk
Délka trvání projektu	5 měsíců
Organizační zajištění: Organizace prostorová Organizace řízení učební činnosti	- školní učebna výtvarné výchovy - samostatná
Vazby mimo školu	navštívení výstav: Moravská galerie Brno, Dům umění města Brna
Způsob zhodnocení výsledků	Závěrečná debata s pedagogem nad pracemi žáků; hlasování, posouzení a bodování samotných žáků výstupních prací; ukončení projektu závěrečnou besedou
Kritéria hodnocení	<ul style="list-style-type: none"> • posouzení práce v jednotlivých etapách • plnění povinností a nošení pomůcek, vypracovávání domácích úkolů • přístup žáka k předmětu – zájem o učivo, pracovní aktivita v hodině, ale hlavně mimo školu, zapojení se do pracovního procesu • stupeň tvořivosti a samostatnost projevu – dokončení prací ve stanoveném termínu, úroveň provedení, kvalita projevu, originalita a nápaditost • estetické vnímání a cit pro výtvarné umění a poezii • poznání zákonitostí daných činností a jejich aplikace ve vlastní tvorbě – používání pomůcek a materiálů, znalost technik a výtvarných postupů a zákonitosti skladby poezie - struktura • společné práce - pracovní atmosféra skupiny, dělba práce, kvalita a úroveň provedení, prezentace práce • osobní pokrok
Nutné pomůcky	pastelky, fixy, papír, pero

Básnění v ulicích

Výchovný a vzdělávací záměr: Poznat sebe i druhé. Seznámit se s jazykem současného výtvarného a literárního umění. Vytvořit podmínky, v kterých by byl student schopen poznávat sám sebe a reakce nezainteresovaných lidí, volně se projevat, uvědomovat si svou jedinečnost, hledat své místo ve světě a řešit různé situace.

Použité techniky: Kresba, psané texty, objekty

Škola: Uměleckoprůmyslová škola Uherské Hradiště – obor grafický design

Stáří žáků: 18 - 19 let – 3. - 4. roč.

Počet žáků: max. 10 – jeden obor

Časové rozložení: Jedno pololetí

Cíl projektu: Rozvíjení kreativity a pohledů na sebe sama z různých úhlů. Seznámení se venkovním uměním – uměním ulice, geocatchingu, postcrossingu. Žáci si vyzkouší mnohotvárnost své vlastní osobnosti a budou umět aplikovat vlastní zkušenosti na vytváření uměleckého díla/osobní prezentace. Rozvíjení smyslové citlivosti, ověřování komunikačních účinků. Reflexe a vztahy zrakového vnímání k vnímání ostatními smysly osobní postoj v komunikaci (jeho utváření a zdůvodňování, odlišné interpretace vizuálně obrazných vyjádření).

3.1.1 Nálepky básní v exteriéru a v MHD

Motivace: Šíření poezie a výtvarného umění do útrob společnosti. Zpětná vazba společnosti – lidí na: humor, či kritiku sebe sama. Studenti se motivují dobrodružstvím – nespoutaným projevem do široké veřejnosti rychle a nenápadně bez toho, aniž by byl jejich umělecký projev limitován zdmi galerií a pouze úzkým okruhem zájemců – tímto tak promlouvají naprosto ke všem.

Výtvarný problém: Vizuální a haptická výtvarně-literární zkušenost. Dynamické a motorické hry a jejich funkční aplikace do veřejného prostoru, plus video dokumentace při průběhu. Studenti si vyzkouší stát se skutečným streetartovým umělcem, který boří konvence

a nastavuje lidem zrcadla. Přispěje k tomu i to, že si vytvoří své vlastní umělecké pseudonymy.

Studenti mají možnost aplikovat nenásilně své literární příspěvky všude, kde to bude vhodné a bude mít účel a funkci – MHD, zastávky, “hladová okna“, bankomaty, čekárny, vlaky, vlakové nádraží,...

3.1.2 Schovávání obálek

Motivace: Cílené zaměřování se na vybrané jedince, kteří budou mít tu výhodu speciálně pro ně schovaných obálek, ve kterých studenti mohou napsat jak volný text tak i implantovat obrázek – kombinace jsou libovolné. Dotyční adresáti poté budou mít pocit jedinečnosti a svými reflexemi pak tvůrci mohou konkrétněji ukázat nakolik je jeho počin smysluplný.

Výtvarný problém: U této části projektu se již studenti mohou také výtvarně vyjádřit. Je zde větší procento účelnosti celého konceptu neboť plánovitou spoluprací mezi studenty (umělci) a konkrétní vybranou veřejností mají tím pádem větší, konkrétnější a průkaznější možnost nahlédnutí do reflexe - odezvy. Přičemž následný styk pro odezvu a názor s těmito vyvolenými lidmi by byl pouze a jen korenspondenční prostřednictvím studentem nechané doručovací nejspíš již virtuální adresy.

Kreativitě se meze nekladou, takže souhrn veškerých projevů studentů by se skládal nejen z básniček, které si sami složí a z kreseb na libovolné téma (např. sny), ale také z jakýchkoliv textů – výňatky ze známých rčení citátů nebo např. hlášek z českých filmů, vlastní filozofické glosy nebo také z instalace drobných objektů, či schovaných v obálkách drobných předmětů.

Možnosti jakým způsobem texty (věty) šířit je neomezený výběr – např. neviditelný text (pomocí zmizíku a inkoustu) nebo frotáž anebo číselná či jiná šifra.

Záleželo by na každém studentovi, jak projekt pojme, jak pečlivě a důkladně svůj styl propracuje a odliší od ostatních členů – každý ze skupiny by měl být originální a vybrat si spíš

jeden převažující druh a formu a utvořit tak svůj jedinečný styl jakým se bude jeho tvorba vyjímat a odlišovat se od ostatních, když nepočítám pouze odlišný již zmíněný pseudonym.

Celý projekt by trval minimálně půl roku, přičemž jeho příprava by zabrala největší část. Samotná průběžná aplikace již jen poslední jeden - dva měsíce spolu také se současně prováděným záznamem a dokumentací aplikace a také přibývajících reakcí z okolí.

3.2 Návaznost na předchozí práce a projekty

Jelikož se kamarádka shlédla ve skovávání básní na různých místech Brna, chodila si pro obálky a jevila nadšení, chtěla jsem uskutečnit jednu z mých myšlenek, která mě při tom dopisování si napadla. Slečna měla všechny básně v určitém období najít, schovat si je a zakreslovat si cestu kudy pro ně šla. Naše cesty se tím pádem různili. Já šla odjinud ji schovat a ona z místa ubytování si ji vyzvednout, po zaslání zprávy kde se zhruba obálka nachází. Tento nápad jsem použila při semestrální práci do předmětu Intermédia na zdejší fakultě. Projekt se víceméně podařil jen z polovic. Neboť já zákresy do mapy s výskytem obálek měla, ale od ní bohužel už neobdržela nikdy. Výstupem tohoto projektu byl cíl skamarádit se s dívkou natolik, aby byla ochotná se mnou Olomouc a univerzitní půdu navštívit v době konání prezentací předmětu na konci semestru. Bohužel při mé velké smůle se tohle nezdařilo. S dívkou jsme se nerozloučily zrovna nejpěkněji a tím pádem vůbec ani nehrozilo zdárné naplnění tohoto mého cíle. Vzala jsem si za úkol tuhle sociální myšlenku, v jejímž zárodku stála na počátku inspirace známou českou umělkyní Kateřinou Šedou. Kateřina Šedá je tzv. sociální umělkyně, o které se zmiňuji v téhle práci ještě i v jiné kapitole. Její poselství sbližovat lidi je mi blízké. Zároveň nejen upozorňuje podobnými projekty na svou osobu více a více a že se děje něco neobvyklého – právě proto, že se v kořenu podstaty jedná o obyčejné věci, které jsou v dnešní moderní době již neobvyklé a jejich znovuobjevení budí pozornost, rozpaky, zájem, všímavost a především v lidech budí zamyšlení. Zamyslet se nad triviálností nějakého aktu nebo situace přivádí lidi spět k sobě, to pochopení jednoduchosti a též rozpomenutí se na minulost s jemnou nostalgií. Její práce ač se mohou zdát lehce infantilní ve své podobě a myšlence, jsou něčím prostě zajímavé, duchaplné a jde z nich cítit touha po spojení, po sdílení, po obrození např. lidových tradic.

ZÁVĚR

Sbírka básní s autorskými ilustracemi *Manstrale* nese název *Měsíční paprsek*. Mohu říct, že tajemství Vesmíru mně vždy fascinovala a vytvářela osobitou filozofii mého pohledu na okolní svět. Už ve své bakalářské práci jsem se snažila zachytit z tohoto „pozorovacího stanoviště“ myšlenku jedné teorie, která nespádala zrovna do „mainstreamu“ kosmologie. Šlo v ní o jeden ze zásadních poznatků kvantové mechaniky, že pokud nevykonáme akt měření, či pozorování, subatomární částice jakoby neexistovala v určitém místě ale v celém (ohraničeném) prostoru zároveň a v jistém místě (bodově) se realizuje až teprve po tomto aktu pozorování, či měření. Jde o subjektivně idealistickou interpretaci, se kterou se do konce svého života nesmířil Albert Einstein. Nicméně mně se tato interpretace v populárně vědeckých pramenech tak zalíbila, že jsem se její myšlenku snažila ztvárnit v grafice, kterou jsem nazvala „Okno magnetem“.

V r. 1957 vyšla od známého spisovatele sci-fi Poula Andersena povídka „The Light“, u nás v r. 1967 pod názvem „Světlo“ ve sbírce „Tunel do pozítří“. Je o obraze Leonarda da Vinciho „Madona ve skalách“, (v překladu povídky nazvaný „Madona pod skalou“). Poul Anderson v závěru sci-fi příběhu mluví o specifčnosti světla, který zachytil Leonardo da Vinci ve svém obraze a jehož zdroj musel Leonardo da Vinci vidět na Měsíci. Kontrast mezi světlem a tmou, šerosvit, mlžný opar, jsou charakteristické pro měsíční světlo na zemi. Nejasné, jakoby zamlžené obrysy něčeho, co člověk nikdy nemůže vnímat ostře, co může jen tušit, či cítit. To bylo východisko mojí inspirace při tvorbě sbírky básní s ilustracemi „Měsíční paprsek“. Vyjádřený slovy spisovatele I.A. Bunina v jedné z jeho povídek, věnované vzpomínce při cestě vlakem místy dávno zaniklého příběhu milostného vzplanutí a neúprosně plynoucímu času, vymazávajícího z naší paměti detaily. „Stejně tajuplně a vytrvale, jak ve tmě zářilo modrofialové světlo nouzového světla, tak, pravidelně se kolébaje, ujížděl vypérováný vagon rychle nocí“.

Pokusila jsem se milostné téma ve své sbírce právě ilustracemi s pronikáním světla do temnoty ozřejmit poznání, ke kterému mnohdy dochází člověk při prožívání milostného vztahu, nebo jeho rekapitulaci. Jak se mi to podařilo, musí posoudit čtenář. Ovšem takový, který v žádném případě netrpí patologickým nedostatkem empatie a má dar představivosti téměř až na úrovni dítěte. Mám na mysli onu představivost, která dokáže dítě přenést z reálného světa do světa na míle vzdáleného této realitě a který vnímá s opravdovostí, kterou mu mohou dospělí jen závidět. Doufám, že alespoň zlomek poznání si z tohoto pokusu

čtenář odnese a s ním i onen díl pochopení, oč mi šlo, ačkoliv se můj styl nikde nevyznačuje silným tahem k závěru, kdy závěr je místem, ve kterém čtenář náhle prozře a který je tak oblíbený u zmíněných světových autorů.

Měsíční paprsek měl vždy (nejen v milostné poezii) magickou moc a obsahoval důležité tajemství, informace. V libretu opery Rusalky, v její nejznámější árii je verš „Měsíčku na nebi hlubokém, světlo tvé daleko vidí“ a v závěru verš v árii prince: „Vím, že jsi kouzlo, které mine a rozplyne se v mlžný rej,“ Jedním z nejkrásnějších pocitů je pocit tajemna, skrývající se v měsíčním světle a marnosti snah jeho pochopení. Nyní Tvůj citát.

Po Tvém citátu:

Světlo je předmětem všech výtvarných umění. Záměrně užívám pojem předmět, neboť i ve fotografii, kde by se mohlo zdát, že světlo je nástrojem, metodou výtvarné fotografie, není tomu tak. Nástrojem může být jen to, co člověk sám vytvořil za účelem zpracování jiného předmětu. Světlo není člověk schopen sám vytvořit, vždy ho získává zprostředkovaně, ať již pomocí zdrojů elektrických, chemických či jiných. Světlo nemá člověk zatím pod svojí úplnou kontrolou, tzn., že světlo je primární a člověk ho může jen jako na předmět nezávislý na něm působit, tak říkajíc, ke svému účelu, ať již výtvarnému, či prozaickému. Při zániku látky (anihilaci) zůstává světlo, jestliže je chápeme nejobecněji, tj. i mimo oblast vlnových délek optické, viditelné části spektra. Světlo nelze skladovat, je stále v pohybu konstantní rychlostí a nelze jej pozorovat ze žádného stanoviště s jinou, než touto konstantní rychlostí, která je mezní, nejvyšší. (ve vakuu) a pro reálné hmotné předměty nedosažitelná. (s výjimkou Vavilovova Čerenkovova záření -s tzv. „nadsvětelného elektronu v prostředí opticky hustém) Světlo je zkrátka člověkem neuchopitelné, prchavé, tajemné. O jeho podstatě a původu nevíme dodnes nic a nezbyvá, než s povzdechem konstatovat, že i přes veškerá poznání světla, zůstávají o něm „údaje nepřesné, původ neurčen“. Světlo bylo a zůstane mojí stálou inspirací na mojí výtvarné cestě.

SEZNAM POUŽITÉ LITERATURY

- 1) PROKOP, Vladimír. Literatura 19. a počátků 20. století (od romantiků po buřiče): pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000.
- 2) PROKOP, Vladimír. Přehled české literatury 20. století: pro výuku literatury na středních školách. Sokolov: O.K.-Soft, 2000.
- 3) PRIMUSOVÁ, Adriana. Katalog výstavy Skupina Máj 57. 1.. vyd. Praha : Art - D, Správa Pražského hradu, 2007
- 4) CHURANĚ A KOL., Milan. Kdo byl kdo v našich dějinách 20. století. 2.. vyd. Praha : Libri, 1998
- 5) Artopedia 3 - Galerie světového malířství – počítačový program / software

SEZNAM INTERNETOVÝCH ZDROJŮ

Caspar David Freidrich

http://www.artmuseum.cz/umelec.php?art_id=290

Josef Bolf

<http://www.artlist.cz/josef-bolf-204/>

Wilem Vincent Van Gogh

<Http://www.ceskatelevize.cz/porady/10130691014-soukromi-mistrovskeho-dila/207382537970010-van-gogh-slunecnice/>

Kateřina Šedá

<Http://www.katerinaseda.cz/>

Bohuslav Reynek

<Http://www.biblereynek.cz/bohuslav-reynek/>

Günter Hjubner

<Http://www.gunterhujber.cz/uvod,1.html>

Josef Lada

<Http://www.joseflada.cz/josef-lada/dilo/>

Slovníček pojmů z literatury a mluvnice

<http://www.cesky-jazyk.cz/slovnicek-pojmu/lyrickoepicke-a-lyricke-zanry/#ixzz4Pzig9ZEI>

SEZNAM OBRÁZKŮ

- 1) Přípravné kresby maloměřic
- 2) přípravná kresba pastelkou – maloměřický most
- 3) přípravná kresba pastelkou - obřany
- 4) přípravná kresba pastelkou – továrna
- 5) záznam z průběhu práce přípravných kresen
- 6) přípravná malba temperou – obřanský splav
- 7) záznam z průběhu práce přípravných kreseb
- 8) záznam z ateliéru práce napříúavnách kresbách – obřany, maloměřice
- 9) přípravná kresba pastelkou – pohled z okna na ulici těsná v maloměřicích
- 10) ilustrace – “linu se“
- 11) ilustrace – “bouře“
- 12) ilustrace - “už se nikdy nevrátí“

SEZNAM POUŽITÝCH SYMBOLŮ A ZKRATEK

A5 Standardizovaný papír rozměrů 148 mm x 210 mm

V8 Šitá vazba v tvrdých deskách, klasická pevná kniha.